

vezik –, mint egy lélekvezető, ott a beavatott, a Mester, aki előbbi számára a megismerést, a megértés mind teljesebb megvalósulását teszi lehetővé, voltaképpen az utóbbihoz közelítve őt. Ebben a világban a tudás valóban hatalom és megfelelő módon hasznosítva fellebbenti Mája fátylát, megmutatva a dolgok igazi lényegét, feltárva a jelenségek természetét. A hétköznapiakból – amit itt a gépies élet, az iroda és a katonaság napirendje, szigorú drillje képvisel – kilépve, az „emberfeletti ember” belátja, hogy léte túlmutat a homokóra lefolyásán, hogy a kauzalitás határoz meg mindent, ami van és történik, és hogy a boldogulást segítő és az ártani kívánó magasabb erők „terve” ellenére nincs eleve elrendelés, mert rendelkezik szabad akarattal.

A szövegek világán, világain átvezető szellemi utazásban az ősi tudás néhány beavatott birtokosa (mint René Guénon, Hamvas Béla vagy László András) mellett az éppígy közös kincsestárunkat képező klasszikus (Szentírás, Dante, Bulgakov, Kafka, Borges) és a nagyközönség számára talán kevésbé ismert kortárs irodalom alkotóit (André Schwarz-Bart, Peter Rosei, Hajnóczy Péter) hívja vezetőül a szerző, akiknek *A kert*tel maga is méltó társául szegődik. Érdeemes végigjárni útját...

Szemes Péter

Tóth Imre • A kert és más novellák

Tóth Imre

A

KERT

ÉS MÁS NOVELLÁK

Két verseskötetet (*Nostradamus menyegzője* /2004/, *A lélek nulla foka* /2009/) követően és szinte a harmadik (*Exit*) megjelenésével párhuzamosan veheti kézbe Tóth Imre első prózakönyvét a kedves Olvasó. Ezt azért fontos megemlíteni, mert a szerző poézisének immár védjegyévé vált jellegzetességei – a markáns világállapot-kritika, a közeli pusztulást sejtető dodonai hangvétel, az egykorvult és eljövendő aranykor ígérete, a letisztult, szinte csak a legszükségesebbek közlésére törekvő nyelvhasználat, mely erős szimbolikájával és a gondosan választott vendégszövegek beemelésével, a befogadói szabadságot engedő asszociációs lehetőségek felkínálásával, néhol szétfeszíteni látszik az egybeszötteket, s mely éppen ezért az enigmák mind teljesebb felfejtésére, komoly szellemi kalandra, próbatételre csábít – határozzák meg kisepikai írásait is.

A már címével is a szellemi bensőségeséget sugalló *A kert* hét (!) rövid szövege, noha az egyes novellák külön-külön világot építenek, vagy inkább mutatnak meg, a mélyben száz szállal kapcsolódik össze, így azokat egy műalkotás mozaikdarabjaiként is tekinthetjük. Ennek megfelelően két létminőség találkozik itt: B-é, illetve G-é (aki akár az életviszonyok hasonlósága miatt azonos is lehet Gábríellel), valamint az Aquitániaié, a felsőbb, segítő, bizonyos titkokat feltáró szellemé. S kettejük közt – akik az adott fizikai testhez kötődhetnek, életét élük-szer-

„A mű kiadását az Océ Inkjet technológia
forgalmazója, a Canon Hungária Kft. biztosította,
a könyv kötészetét a Stanctech Kft. végezte,
a papírt az Europapier Budapest Kft.biztosította.”

ISBN 978-615-5022-20-3

ISSN 14163497

Kiadja a Pannon Írók Társasága
8900 Zalaegerszeg, Landorhegyi u. 21.
Felelős kiadó: Péntek Imre elnök
Szerkesztette: Szemes Péter

Tóth Imre

A KERT

ÉS MÁS NOVELLÁK

Tartalom

Aquitánia	7
Rekonstrukció	24
A kert	35
Gábriel könyve	42
Szeptember harminc napból áll	52
A lakás	57

Aquitánia

Nem vagyok se isten, se ember. Szellem vagyok, aki az idők kezdetén született, Isten dicsőségére, és szolgálatára. Az igazi nevem nem mondhatom meg, mert akkor hatalmat kapnátok felettem. Szólítsatok hát Aquitániainak.

Hosszú létezésem alatt magamra öltöttem nagyon sok, különböző alakot, de a legtöbbször emberi formában léteztem, legalábbis az alsó világokban. A felső világok létformáiról most nem beszélek, mert azokat fel sem tudnátok fogni jelenlegi állapototokban. Elég legyen most annyi, hogy sok mindent láttam, nagyon sok mindent. Láttam csillagok, hatalmak, birodalmak születését, és halálát. És most is látom, mert mindez most is tart, most van minden, egyszerre, és egymás mellett, egymásban.

Ne várjátok tőlem, hogy történeteket meséljek nektek, mert nincsenek történetek, csak egyetlen történet van. De mégis, ha azt hiszitek, hogy mulandó, földi életetekben csak egyetlen életet éltek, tévedtek. Tíz- és tízezer életet, tíz- és tízezer sorsot éltek egyszerre, egyazon szellemben, lélekben, és testben, és csak rajtatok múlik, hogy melyiket valószínűsíthátok meg. Olyanok vagytok, mint a gyerekek. Hát ezért szeretlek annyira benneteket.

Visszatekintve előző megtestesüléseimre, voltam pap, katona, tanító, kereskedő, földműves, és még annyi minden más. Mindig nagyon alaposan megterveztem, hogy hol, mikor, milyen családba születek. Persze, számomra is adott volt a lehetőség, hogy kikerüljek az újraszületések körforgásából. De mégis mindig visszajöttem, önként.

A sors nem állandó, állandóan változik, ahogy a tudat is. Akkor mégis, mi az én munkám, amit végezni kell az emberek között? Az, hogy meghatározom a sorsot. Hogy összeilleszem azt, ami egykor szétesett.

Láttam az első ember teremtését a vörös agyagból. És láttam minden egyes emberi szellem teremtését, egyenként, külön-külön. Hatalmas szellemi lények vagytok, de ennek nem vagytok tudatában.

Az idők során olyan hatalomra, és befolyásra tettem szert, amelyre nem vágytam. Ezért visszavonultam önmagamba.

Az esték voltak a legrosszabbak a földön, amikor eluralkodott rajtam a reménytelenség érzése. Elkezdtem figyelni az embereket. Nézzük például B. életét.

Azon az estén, amikor átvette A-tól a könyvet, a söröző teraszán, azt hitte, hogy elkezdődött valami, pedig tulajdonképpen már véget is ért, mielőtt elkezdődhetett volna. A. narancslevet ivott, B. pedig sört. B. mindig sört ivott esténként, ha csak tehetett, mert utálta az üdítőket, az ásványvizet pedig nappalra tartogatta. A. az Akasha-krónikáról beszélt, meg kollektív emlékezetéről, B. pedig tudta, miről van szó, hiszen elég gyakran használta ezeket a forrásokat.

Nem tudta, mit vár ettől az estétől, hiszen mindössze egy órájuk volt egymásra, pontosabban A-nak volt csak egy óra szabadideje, B. egész este ráért volna, sőt legszívesebben megmondta volna A-nak, hogy maradjon vele, hiszen úgyszólván olyan ritkán találkoznak. Miután B. fizetett, elhagyták a sörözőt, és elkísérte A-t az autójához. Még beszélgettek egy kicsit, azután B. udvariasan elköszönt, és távozott, hóna alatt a könyvvel.

Egy másik este egy másik vendéglő előtt haladt el, és felpillantva A-t látta meg a kivilágított ablakban. Egy barátnőjével ült, aki

szólhatott neki, mert A lassan oldalra fordult, kinézett az ablakon, pontosabban lefelé nézett, az utcán lejjebb álló B-re, aki egy időtlen pillanatig úgy érezte, kővé dermed, de aztán mégis ment tovább. Befordult a söröző bejárata felé, de azután mégsem lépett be. Úgy érezte, képtelen lenne egyetlen lépést is tenni befelé, ezért inkább megfordult, és elment.

Másnap reggel egy zsúfolt vonaton utazott a főváros felé, és próbált nem gondolni az előző estére. Éjszaka szinte semmit nem aludt, ha lehunyta a szemét, állandóan az a jelenet játszódtott le a szeme előtt, ahogy A megfordul, és rámosolyog. Elviselhetetlennek érezte, hogy nem tud megszabadulni ettől a képtől, több százszor látta az éjszaka.

Miután délelőtt végzett hivatalos teendőivel, sétálgatott a Várban. Megállt egy távcső előtt, de nem nézett bele, inkább szabad szemmel nézte a panorámát. A folyót, a hidakat, a másik oldalt. Ragyogóan sütött a nap, de viharos szél fújt, ezért felhajtotta a gallérját. –Ugyanitt álltam ’45-ben, egy üteg parancsnokaként, és ugyanígy néztem a várost – gondolta.

Hazafelé a vonaton egy másik kitörölhetetlen kép tolakodott elő, egy kapu, rajta felirattal. Beléptek a kapun, leírhatatlan érzés volt, és az a különös szag. Bejárták a tábor utcáit, a barakkokat. Az volt az érzése, hogy mindjárt szétrobban a feje, a szíve. Hangosan zihált. Arra gondolt, hogyan szökhetne meg úgy, hogy a csoport ne vegye észre. De végig keményen tartotta magát. Aztán, amikor a gázkamrából átmentek a krematóriumba, nem bírta tovább, kitört belőle a sírás. Támolyogva lépett ki a fénybe, maga mögött hagyva – a ki tudja, milyen nemzetiségű – vidáman nevetgélő, a kemencék előtt egymást fényképező turistákat.

Levette a táskáját a rácsos csomagtartóról, kinyitotta, és kivett belőle egy könyvet. Találomra kinyitotta valahol.

„Nincs a világon olyan nemzedék, amely ne bírna harminchat igaz emberrel. Ezek a Lamed-váv cádikok többnyire maguk sem tudják, hogy kiválasztottak. Vagy tudják, de azzal se mennek sokra, mert akit kiválasztottak, azt kiválasztották. Így van ez. Éppen harminchatan vannak ők, nem többen és nem is kevesebben. Ha csak egy is hiányozna közülük, az emberiség egyetlen jajkiáltással fulladna önnön vétkeibe. A harminchatok az emberiség szívét jelentik, és végtelen edényként fogadják be a világ összes fájalmát. Tudjátok meg, ott vannak mindenütt. Isten csakis miattuk tartja fenn a világot. Közülük a leginkább sajnálatra méltó teremtmények azok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy maguk is a harminchatok közé tartoznak. Nekik a világ elmondhatatlan szenvedés, gyötrelem, pokol. Előfordul, hogy a lelkük megfagy a szenvedéstől. Az andalúziai testvérek például tisztelnek egy könnycsepp alakú sziklát, amit ők egy ilyen öntudatlan Cádik megkövült lelkének tartanak. Ha némelyik öntudatlan Lamed-váv megérkezik a mennyországba, akad közöttük olyan, hogy az Istennek ezer évig kell dörzsölgetni, hogy fölengedjen s készen álljon a mennyország küszöbének átlépésére. És tudjuk, hogy sokan közülük sohasem tudnak megvigasztalódni az emberiség szenvedései miatt, s még Istennek sem sikerül melegeitennie őket. Ezért azután a Mindenható – áldott legyen az ő neve – olykor-olykor egy perccel előreigazítja az utolsó ítélet óramutatóját.”

Azokban az időkben, amikor Isten teremtette a világot, nagyon sokan vettek részt ebben a hatalmas munkában. Erők, Szellemek, Hatalmasságok. Az egyik legnagyobb szellemet közülük, Q-nak hívták. Ez a Q. hihetetlenül öntelt, és felfuvalkodott volt, még a Min-

denhatónál is nagyobbbnak képzelte magát. Elhatározta, hogy saját univerzumot teremt magának, és a saját teremtményeivel népesíti be azt. Ezért azután, amikor a kohóból kivették az első, fehérén izzó emberi lelkeket, ő ellopta a mintát, leszállt a földre, és vörösen izzó démonokat kezdett teremteni.

Két héttel karácsony előtt, B. lassan mászott fel a hatalmas őrtorony fából készült létráján. Mikor felért a három-négy emeletnyi magasságba, kinyitotta az ajtót, és belépett a minden oldalról üveglablakkal határolt térbe. Levette válláról a géppisztolyt, és a falhoz támasztotta, majd cigarettára gyújtott-ami persze szigorúan tilos volt- és kinézett az ablakon. Már jóval a fák lombkoronája felett volt, így láthatta a havas szántóföldeken túli országot, ahol a sötétben néha egy-egy autó fényszórója mozgott. B. tulajdonképpen szeretett itt lenni, a toronyban –ez az én elefántcsont tornyom - gondolta. Itt legalább volt ideje gondolkodni, és a külvilágtól is majdnem teljesen el tudta szigetelni magát. A laktanya az erdő közepén volt, a legközelebbi lakott település is több kilométerre. Az erdőt átszelő országút volt az egyetlen kapocs a külvilághoz, és a titokban magánál tartott zsebrádió, amin zenét és híreket szokott hallgatni. Itt szinte teljes csend uralkodott, csak néha csörtetett egy kisebb-nagyobb vad, őz, vagy róka errefelé. Óránként egyszer zúgni, recsegni kezdett a vezetékes rádió, amin le kellett jelentkeznie az őrparancsnoknál. B. tudta, hogy ezt a karácsonyt sem fogja otthon tölteni, ahogy az előzőt sem, és már hónapok óta nem volt eltávozáson, és még belátható ideig nem is lesz. A felettese valamilyen csip-csup vétség miatt nem engedték haza, és az egyetlen szórakozási lehetőség a kázinó volt, ahol napi egy üveg sör elfogyasztása volt engedélyezve. Igaz, hogy volt egy televízió is, amin a híradót, és az esti filmet lehetett megnézni, és egy néhány ezer kötetes könyvtár, ami hetente kétszer egy órát tartott nyitva. B. leginkább olvasni

szeretett, amíg a többiek biliárdoztak, vagy kártyáztak, ő beült egy sarokba egy könyvvel, egy üveg üdítővel, és egy csomag cigarettával.

De most a toronyban ült, és nézte a havas tájat. Majd megfordult, leült, és mivel olvasni már sötét volt, ezért kavargó gondolataiba merült.

Ősszel került új szolgálati helyére, pedig már azt hitte, hogy véget értek az áthelyeztetések. Persze, a hadseregben sohasem lehetett tudni, mit hoz a holnap. Előző helyén, egy kisvárosban, a hírközpontban kapott volna beosztást, már meg is nézte a szigorúan tikos gépet, amivel dolgozott volna, de egy protekciós miatt mégis a tűzérkekhez került. Itt, az erdő közepén pedig, minden másnap szolgálatba kellett mennie, és e mellett írnofi teendőket is ellátott. Ide viszont egy focista miatt került, úgy látszik, mindig mások miatt helyezgették ide-oda. Egyszer, egy szombat délután, a barna pokróccal letakart ágyán feküdt, és olvasott. A kályhában pattogott a tűz, a társai vagy aludtak, vagy a kámtinban múlatták az időt. Egyszer csak felült az ágyon, a könyv az ágyra esett. Ebben a pillanatban egy távoli könyvtárban, egy lány egy könyvet vett le a polcról : „Ki volt Edgar Allen?” – B. tisztán látta a címét. A lánynak hosszú, barna haja volt, kreol bőre, és mandulavágású szeme. Hosszú, kék ruhát viselt, és B. tudta, hogy a lánynak lábujjhegyre kell állnia, hogy a szájával elérje B. száját. A látomás eltűnt, B. az ágyon heverő könyvre pillantott, a barnás borítón ugyanaz a cím volt: „ Ki volt Edgar Allen?”

A toronyban már majdnem teljes sötétség uralkodott. A szemközti sarokban valamilyen szokatlan fehérség kezdett terjeszkedni, és lassan világítani. A ködből egy emberi alak körvonalai bontakoztak ki. Guggolva jelent meg, majd lassan kiegyenesedve felállt. Tulajdonképpen semmi szokatlan nem volt rajta, fiatalosnak látszó, középkorú férfi volt, fehér nyári öltönyben, és zöld ingben. Fehér bőre és fehér haja világított a sötétben. Csak a szeme volt különös, úgy

tűnt, hogy vörösen izzik, mint az őrtorony fűtését biztosító hősgázzó fűtőszála.

- Szervusz, B. – mondta a látogató.

- Ismerjük egymást? – kérdezte B.

- Hát már nem emlékszel rám? Ilyen gyorsan elfelejtettél? Egyébként szólíthatsz nyugodtan Q-nak.

- És mit kívánsz tőlem?

- Emlékszel egy bizonyos Pontius Pilátusra?

- Olvastam róla.

- Hát persze- mondta gúnyosan Q.

- Meg Jézusról is olvastál.

- Természetesen- válaszolta nyugodtan B.

- És az a bizonyos Centurio?

- Arról is.

- És arról is csak olvastál, amikor ezen az őszön két idegen ült le az asztalodhoz, éppen akkor, amikor betértél egy sörre a Szomjas Tüzerbe, hazafelé az eltávozásról?

B. erre már nem tudott mit mondani, ezért inkább kinézett az ablakon. Észrevette, hogy elkezdett esni a hó, de olyan különös módon, mintha fekete madarak szárnyai csapkodnának a hópelyhek között.

Erre már B. is emlékezett. Valóban, két idegen ült le az asztalához, és szóba elegyedtek vele. Már nem tudja, miről beszéltek, de – miután egyszer félrenézett – a sör íze gyanúsan megváltozott. Felpattant a helyéről, gyorsan egy bankjegyet adott a pincérnőnek, fogta a táskáját, és faképnél hagyta a két idegent. Az különösen gyanússá vált, hogy elkezdték követni. A kisvárosi parkon át elkezdett rohanni, a jól ismert úton, a laktanya felé. Tudta, hogy csak ott lehet biztonságban. A két idegen először csak tisztas távolból követte, majd egyre közelebb jöttek. B. érzékelte, hogy veszélyben van. Közben hatni kezdett az idegen anyag. Úgy érezte, villámok járkák át a testét, és

emberfeletti erővel rendelkezik. Talán pusztá kézzel meg tudna állítani egy száguldó vonatot is. Úgy látta, a kezéből energianyalábok lépnek ki, a tér minden irányába. Közben érkezett a kisváros főutcájához. Tudta, hogy bajban van, nagyon nagy bajban. A két férfi tántoríthatatlanul követte.

A következő kép, amire emlékezett, hogy a kapuügyeletes kilép az őrbódéból, leemeli válláról a géppisztolyt, csőre tölti, és a két idegenre fogja. – Takarodjatok innen, különben lövök!- ordította.

Másnap reggel B. zúgó fejjel ébredt. Miután megmosakodott, és felöltözött, szóltak neki, hogy az elhárító tiszt várja. Felment a parancsnoki épület lépcsőházában az első emeletre, és jelentkezett az ügyeletesnél. Az ügyeletes telefonon szólt, hogy megérkezett. Aztán intett neki, hogy bemehet. A katonai elhárítás parancsnoka egy hatalmas irodában ült, az ajtóval szemben, a szoba túlsó végében elhelyezett íróasztal mögött. B. szabályszerűen jelentkezett.

- Üljön le! – mondta neki a tiszt. B. helyet foglalt a tágas bőrfotelben.

- Meséljen nekem a tegnap estéről!

- Sajnos, nem emlékszem semmire.

- Mennyit ivott?

- Csak néhány üveg sört.

- Más nem volt?

- Milyen más? Ja, értem. Talán valamit beledobhattak az italomba.

- Kikkel volt?

- Nem ismerem őket.

- Emlékszik még valamire?

- Sajnos, nem.

- Ugye tudja, hogy marha nagy mázlija volt? – mondta a tiszt. – Ha a kapuügyeletes nem lép közbe időben... Leléphet!

- Őket én küldtem, mint már bizonyára kitaláltad. – mondta Q.

Csak fel akartalak ébresztetni, de úgy tűnik, korai volt. Látom, most is gondjaid vannak, nem minden megy úgy, ahogy szeretnéd. Tudom, hogy régóta nem voltál otthon. Azt is tudom, hogy van egy lány, akit szeretsz, de ő nem vesz tudomást rólad, és van egy másik, aki téged szeret. Rajtad múlik, hogy melyiket választod. Azt hiszem, én tudnék segíteni neked. Egyébként nem tudom, miért vagy még mindig itt. Gyere velem, és neked adom az egész világot!

- Tűnj el!- sziszegte B., és cigarettára gyújtott.

- Ha szükséged lesz rám, tudod, hol találsz. – felelte Q, és köddé vált.

B. úgy érezte, már sohasem lesz jó kedve, soha az életben. Mintha ólomból lenne az egész világ. Mit is mondott az előbb Q.? Hogy ő tudna segíteni. Ugyan minek? Majd ő segít saját magán. Hiszen itt van nála a megoldás, a falhoz támasztva. Elnyomta a cigarettát egy hamutartóként használt üres konzervdobozban. Előre hajolt, kinyújtotta a kezét a fegyverért. Megfogta, kihajtotta a válltámaszt, kibiztosította a géppisztolyt, és maga felé fordította. Bal kezével fogta a csövet, és a szájába vette. Hideg fémíze volt. Jobb kezének hüvelykujját a ravaszra helyezte. Na most gyere, Q., most aztán beszélhatsz! – gondolta.

Hirtelen zajt hallott kintről. Gyorsan kivette a szájából a csövet, és óvatosan visszafordította a fegyvert a rendeltetésszerű irányba. Felállt, és az ablakhoz lépett. A kerítésen éppen egy férfi mászott át, idegen egyenruhában. B. kinyitotta az ablakot, és kikiabált : Állj, ki vagy?

Az idegen nem reagált. Állj, vagy lövök!- kiáltotta B. és a levegőbe lőtt. Az idegen egyenruhás férfi ment tovább. B. a vállához emelte a fegyvert, és célzott. Lőtt, és a behatoló elterült. B. a rádióhoz lépett, és az őrzőparancsnokot hívta: Egyes számú felállított őr, jelentkezem. Jelentem, rendkívüli esemény történt. A szomszédos, de elég távoli őrtornyok reflektorai elkezdték pásztázni a terepet, minden irány-

ban. B. bekapcsolta a saját reflektorát. Lent feküdt a lelőtt férfi, fehér haja, és fehér öltönye beleolvadt a hó fehérségébe.

Szilveszter délután volt, és esett a hó. B. jókedvűen ment az utcán, kezében néhány üveg pezsgőt vitt egy reklámtáskában. Odaért a négyemeletes házhoz, felment az elsőre, és becsengetett egy ajtón. A kreolbőrű lány nyitott ajtót. Bementek az előszobába, B. levette a kabátját. Jó, hogy eljöttél – mondta a lány. És hogy jókedvű vagy.

- Igen, mert végre szabadságot kaptam, és itt vagyok nálad – felelte B.

- Akkor igyunk valamit – javasolta a lány. Harisnyás lábain úgy járt, akár egy macska.

Kiment a konyhába, poharakat hozott, és egy felbontott üveg bort. Töltöttek, ittak. Azután megint ittak. A lány B. elé állt, és átölelte a nyakát. Jó, hogy eljöttél – súgta. Elvégre barátok vagyunk – felelte B. mosolyogva. Átölelte a lányt, és lassan leereszkedtek az előttük levő ágyra. Az ablak előtt havas faágak mozogtak a szélben, és néha úgy tűnt, de csak az alapos szemlélőnek, mintha egy fehér hajú arc nézne be mosolyogva az ablakon.

A szombat délutánokat szerette a legjobban, talán azért, mert olyankor minden lehetségesnek tűnt, és talán azért is, mert olyankor szokott találkozni a mesterével.

- Üdvözöllek, fiam! – szólt a Mester.

- Üdvözöllek, Mester – mondta B.

- Úgy látom, gondterhelt vagy megint.

- Igen, Mester. Hallom az emberek gondolatait, de nagyon kevés van közöttük, amelyik Isten gondolatait tükrözi vissza. Ezért aggódok.

- Megmondhatod az embereknek, hogy jó hírt hoztam. Nem sokáig kell szenvedniük. Már csak hét év van hátra.

- Hogyan? Azt mondtad, hogy senki nem tudhatja az órát, és a napot.

- Igen, de ez a hét év nem is az idők végére vonatkozik. Gyere, mutatok valamit.

A mester felvitte B-t, olyan magasra, ahonnan a Föld már csak egy kis, kék gömbnek látszott, pontosabban, akkora volt, mint egy futball labda. Sokan voltak odafönt, és mindenki a Földet nézte. A földrészeken az országok, mint apró dominók sorakoztak egymás mellett. Egyszer csak, valahol Ázsiában, megmozdult az egyik dominó, és eldőlt. Keletről nyugat felé egymás után dőlt el az összes, míg végül az egész folyamat körbe nem érte a földet. Közben azt mondta egy hang a némán figyelő tömegből: „az eltűnt idő ellenségeit eltörlik a föld színéről”.

A Mester, és B. visszatért. Egy ideig hallgattak, azután a Mester megkérdezte:

- Van még valami, amit kérdezni szeretnél?

- Igen. Sokszor úgy érzem, hogy az emberek csak érdekből keresnek meg. Így nem tudok segíteni nekik. Nem tudom, mit tegyek.

- Egyelőre csak azokkal törődj, akik szeretettel közelítenek feléd. A többiekkel ráérsz később foglalkozni. Ja, és Q-val vigyázz. Megint készül valamire.

Szilveszter után B. boldogan, és elégedetten tért vissza a bázisra. Kellemes bizsergést érzett a szíve körül, ha a lányra gondolt, akit már a barátnőjének tekinthetett. És még jobban örült, amikor közölték vele, hogy előléptették, nem kell többé őrségbe mennie, mert elfoglalhatja új beosztását a hírközpontban.

Az éjszakákat szerette a legjobban, amikor a szigorúan elzárt szobában, szolgálatban töltött. Az ablakokat fekete függöny takarta, így még nappal is égett a lámpa. Itt teljes magányban, és nyugalomban volt. Csak a híradó berendezések kijelzői, és kis lámpácskái világí-

tottak, miközben egyhangú zúgásukat hallgatta. Csak néha jött be egy-egy hívás, amit tovább kellett kapcsolnia, vagy nagy ritkán egy kódolt üzenet. A kód mindennap változott, és neki kellett dekódolnia, és utána átadnia az ügyeletes tisztnek.

A gépek álmosítóan zúgtak. B. általában olvasni, vagy gondolkodni szokott ilyenkor, de most elkalandoztak a gondolatai.

Amikor már másodszor hívták ki az eredményhirdetésekor, és újból átküzdötte magát a sorokon, kiment, átvette a különdíjat is, megköszönte, meghajolt, és visszament a helyére. A díjátadás után kiment a folyosóra, levegőzni. Leült egy padra, letette maga mellé az oklevelet, és a tárgyjutalmat, és éppen rágyújtani készült, amikor egy lány vált ki a tömegből, és leült mellé.

- Megengeded, Mester, hogy leüljek? Egyébként J-nek hívnak, mondta a lány, és a kezét nyújtotta. Szép, ápolt keze volt, és amikor B. megfogta, érezte, hogy milyen puha, és bársonyos a bőre.

- Ne szólíts mesternek, hiszen még tanítványnak sem lennék méltó. Egyébként miért kérsz engedélyt, ha már úgylis leültél?

- Gondoltam, beszélgethetnénk. És különben is, már az első nap kinéztelek magamnak.

- Akkor miért vártál mostanáig?

- Mert mindig olyan sokan voltak körülöttem, ezért nem mertem hozzád közeledni.

- És, mit kívánsz tőlem? – kérdezte B.

- Mesélj nekem valamit! – kérte J.

- De én nem tudok mesélni, ahogy történeteket sem tudok írni. Inkább elmondom neked egy álmom. Egy hegytetőn álltam, és láttam, hogy közeleg a vihar. Fekete felhők jöttek szédítő sebességgel. Amikor fölém ért a felhő, villámok kezdtek csapkodni. Az egyik eltalált. Aztán egy következő. És minden egyes villámcsapással

nagyobb, és erősebb lettem. Végül akkora lettem, mint a hegy. Hát ennyi az álom.

- De hát ez csodálatos! Köszönöm, hogy elmondtad! Sejtet, mit jelenthet?

- Fogalmam sincs. - mondta B.

Másnap reggel az állomáson álltak, hogy előző este történt-e még valami, azt nem jegyezte fel az emlékezet. Búcsúzkodtak egymástól, ahogy szokás.

-Majd írok! – mondta J.

-Én is írok majd. – felelte B.

Azután elindultak a könnyű, reggeli fényben, J. vonata jobb oldalon állt, és kelet felé indult, B. vonata baloldalon állt, és nyugatra indult.

A géptáviró kattogása riasztotta fel szendergéséből. Egy üzenet érkezett :

Feladó: ismeretlen, címzett : B.

„Az ember az abszolútumban ismeri fel önmagát. A jelenlegi világciklus vége felé közeledik. Az evangéliumi értelemben vett idők jeleit nem elég csak a világban keresnünk, de az emberi lelkekben is keresnünk kell azt. A cél a metafizikai felébredés. Ennek három feltétele van:

Univerzális orientáció

Transzparens egzisztencia

Éberség.”

Éppen a titokzatos szöveget olvasta, amikor kivágódott az ajtó, és az ügyeletes tiszt rontott be rajta. Riadó!- ordította. A kettős toronyban valaki föbe lőtte magát!

Amikor éppen szolgálaton kívül volt, szívesen töltötte az időt a parancsnoki épület emeletén, a kávézó előtt. Itt üvegpothárban szolgálták fel a kávé, és rá is lehetett gyújtani. A szemközti falon egy hatalmas térkép függött, amin vörös nyilak szemléltették a saját, és kék az ellenséges csapatok mozgását. Ha megnyomott egy gombot, apró izzók kezdtek világítani a térképen, piros és kék színben villódzva, szemléltetve csapataink diadalmas előrenyomulását, és az ellenség gyáva meghátrálását. B. még mindig a titokzatos üzeneten gondolkodott, amit természetesen nem továbbított, hiszen ő maga volt a címzettje. Ismert a századában egy fura alakot, egy Harlequin – szerű figurát, róla el tudta képzelni, hogy meg akarja tréfálni. Egyszer kölcsönkapott tőle egy könyvet, el is kezdte olvasni, de nem nagyon értette. A fiú lelkendezett, hogy a szerző szerint nemzetük legnagyobb írója, csak eddig agyonhallgatták. De ő valószínűleg nem férhetett a géptáviró közelébe, akkor vajon ki küldte a szöveget? Talán az a szegény ördög, aki nemrégén főbe lőtte magát? Igen, ő bejuthatott valamelyik irodába, vagy alközpontba, és elküldhette az üzenetet. Öngyilkosságát viszont senki nem értette, hiszen rendezett családi körülmények között élt, minden hétvégén hazament, szerelmi csalódás lehetősége sem merült fel. Azt rebesgették, hogy a katonai elhárítás ügynöke volt, és ezért hasonlott meg önmagával. De ő nem küldhette az üzenetet, hiszen az őrtoronyban volt.

„Az idők kezdetén kísérlet történt arra, hogy a szellemi erők teljesen és maradéktalanul birtokba vegyék magukat. Ezt nevezik sátáni atrocitásnak.”

B. főhadnagy elhagyta az ütegét, amely a Vár és a Citadella között volt felállítva. Volt. A lövegek szétlöve, az emberei meghaltak. Az ellenség már a kapuknál. B. arca fekete volt a koromtól. Hétrét görnyedve szaladt a lángoló házak között, szakadt egyenruhában. B.-t

az egyetemről hívták be, már utolsó éves volt. Utoljára a menyasszonyával sétált a Várban, még az ostrom előtt. A menyasszonya magas, szőke lány volt, és mindig nevetett.

A védők már a kitörést tervezgették. B. tudta, hogy be kell jutnia a főparancsnokság bunkerébe, ahol talán még működnek a híradó berendezések. Végre eljutott egy alagúthoz, ahonnan lefelé vezetett egy meredek lépcső.

Amikor lejutott a bunkerbe, kaotikus látvány fogadta. Mindenhol össze-vissza rohangáló katonák, szétszórt papírok, dobozok, felborult székek, asztalról lelökött írógépek. Teljes fejtelenség mindenütt. Az egyik folyosón végre megtalálta a rádiós szobát. Az ajtót nem őrizte senki, kinyitotta, és belépett. Szerencsére a rádiókat és géptávirókat nem szerelték le, és úgy tűnt, hogy még működnek is. Leült az egyik gép elé, és elkezdte leadni az üzenetet.

Amikor kilépett az utcára, furcsamód könnyűnek és szabadnak érezte magát. Már nem érdekelte semmi, sem a háború, sem a saját sorsa. Elkezdett kutatni a zsebében, ahol az ezüst cigarettatárcáját tartotta. Még talált benne egy szál szűrőnélküli cigarettát. Gyufát is kotort elő a zsebéből, és rágyújtott. Mélyen leszívta a füstöt, és utána lassan fújta ki. Az egyik téren csoportosulásra lett figyelmes. Különböző alakulatokhoz tartozó katonák gyülekeztek, néhány tiszt is volt közöttük, nyilván a kitörési parancsra vártak. B. elindult feléjük. Egyszer csak füttyölő, süvítő hangra lett figyelmes. Akna!- futott át tudatán a felismerés. Hasra vágta magát, de a gránát éppen oda csapódott, ahol ő feküdt.

Először nem látott semmit, csak fehérséget. Minden fehér volt, és nem lehetett tudni, hogy ez meddig tart. Nem voltak irányok sem, se fent, se lent, se jobbra, se balra. És hangok sem voltak, sem érzetek. Nem érezte a testét. Nem tudta, hogy hogyan, és mivel lát. Ha egyáltalán ő az, aki lát, és látásnak lehet nevezni ezt a szüntelen

fehértséget. Ugyanakkor mégis úgy érezte, hogy ez valamiféle puhaság is egyben, amely körülveszi. Valamikor, nem tudni mikor, és hogyan, a fehértség egy meghatározhatatlan pontján, elkezdett megváltozni valami. Sűrűsödni, összeállni kezdett a homogén fehértség, majd egy alak kezdett kibontakozni a ködből. Egy emberi alak, fejjel lefelé.

- Üdvözöllek Aquitániában, mondta a fejjel lefelé álló. Én leszek a vezető.

- De miért állsz fejen?- kérdezte B.

- Te állsz fordítva, fordulj meg!

B. tett egy fordulatot, és így már valóban szemtől szemben álltak.

- Gyere utánam – mondta a Vezető, és B. követte.

Lassan oszlani kezdett a ködszerű fehértség, és eltűntek a csillagok. De minden irányból, mintha közöttük haladnának. A fejük fölött, alattuk, minden oldalról, csillagok látszottak. Lábuk alatt egy fénylő ösvény haladt, jól látszott, hogyan ível át a felmérhetetlen téren. Elszórtan, itt-ott, bolygók is lebegtek az űrben, de ezek sokkal közelebb voltak, mint a csillagok. A bolygóknál távolabb, de a csillagoknál közelebb egy fénylő gömb látszott a messzeségben. Ez ennek a bolygórendszernek a Napja, mondta a Vezető. – Mindjárt megmutatom a bolygót, amely itteni tartózkodásodra rendeltetett. B. szóhoz sem jutott az ámulattól. Végül leszálltak.

Zöldellő dombvidéken álltak meg. Körben mindenhol, a domboldalakon, egyforma, egyszintes házak álltak, kis előkerttel. Itt fogod tölteni a rád szabott időt.- mondta a Vezető. – Földi idő szerint huszonegy évet leszel itt, de négyszáznak fogod érezni. Nagyon sokat fogsz tanulni, mielőtt újra visszatérsz.

Egy tavaszi reggel, B. felsorakozott a többiekkel együtt. Előző este már leadták az egyenruhát, és az összes felszerelést. A fegyverét saj-

nálta a legjobban, igaz, azt nem sokszor használta. Már túl volt a reggelin, a kávé, és az első cigarettán.

Utoljára indultak el a jól ismert útvonalon, a kapu felé. Amikor odaértek, a kapuügyeletes – akivel sohasem voltak jóban – egy kis üveg pálinkát nyomott a kezébe. Sok szerencsét! -

mondta. Amikor B. kilépett a kapun, úgy érezte, élete legszebb napja van. Kiabálva, ugrándozva rohantak ki az országútra, integve az összes elhaladó autónak, míg végül egy autóbusz megállt, és felvette őket, hogy elvigye a legközelebbi városba, ahol vonatra szállhatnak.

Csak sokkal később, évek múlva fog rájönni, hogy ott volt igazán boldog, az erdő közepén megbújó laktanyában, és ott vesztette el a csatát, amikor nem tette meg azt a kétségbeesett, de hősie lépést, amit akkor még megtehetett volna. Mert a démonok már szabadlábbon járnak, és senki emberfia nem állíthatja meg őket, az idők végezetéig. És most már minden nappal egyre sötétebb lesz, hiába minden erőfeszítés, mert egyre gyorsul a hanyatlás, és a Sötét Kor, a Vaskor be akarja teljesíteni önmagát, mindaddig, míg csak füstölő romok maradnak a világból, és végül a Mindenható kegyelemből magához veszi a még megmaradt igazak lelkét.

Rekonstrukció

Amikor G. egy hétfő reggel elhaladt a felhúzott sorompó mellett, és kilépett a nyitott főkapun,

mélyen beszívta a friss erdei levegőt, és fázósan összehúzta magán a bőrkabátját. A reggelek még fagyosak voltak, úgy látszott, abban az évben késik a tavasz. Kicsit megszédült a friss levegőtől, és az erős napfénytől. A lábában is érzett valamilyen, nehezen meghatározható gyengeséget. Pedig nem mondhatta róla senki, hogy nem elég edzett, hiszen minden reggel lefutott három kilométert, igaz, hogy utána a nap nagy részét az irodában töltötte.

Ahogy ott állt a kapuban, visszagondolt az elmúlt másfél évre, amely egyfajta karanténként jelent meg az emlékezetében, és - bár korántsem volt önkéntes - mégis megvédte attól, amitől a legjobban félt. *Ezentúl magamnak kell magam megvédenem.*

Hálát érzett az iránt az ismeretlen erő iránt, nevezzük bárminek, gondviselésnek, vagy államnak, amely biztosította számára ezt a haladékot.

Tulajdonképpen sohasem érdekelte, hogy mit gondolnak róla a többiek, hiszen gyakorlatilag nem tekintette őket reálisan létezőnek, ahogy önmagának ezt a valószínűtlen árnyékát sem, akit, vagy amelyet, valamilyen bizonytalan konszenzus, vagy fatális tévedés folytán, G-nek

neveztek. Társai kezdetben megpróbálták provokálni, ugratni, otromba tréfákat elkövetni – ami tökéletesen megfelelt az ő meglehetősen alacsony szellemi színvonaluknak – de egy idő után, mivel nem találtak fogást rajta, elkezdték respektálni G. fölényét. Egyébként

külsőleg sem illett a durva külsejű, és modorú, vidéki, vagy éppen a főváros különböző kerületeiből érkezett fiatal emberek közé. Magas volt, inkább vékony, mint erős – igaz, kezdetben hirtelen sokat fogyott – arcvonásai finomak, inkább lágyak, mint kemények, a bőre fehér, haja világosbarna, szőkésbe hajló.

Tizenhatan aludtak a hálóteremben, tizenhat fiatal férfi, vagy inkább, fiú. Ez egy kivételezett körlet volt, mert itt nem voltak emeletes ágyak, mint máshol. G. gyermekkorától félt egyedül, éjszaka, így kapóra jött, hogy itt sokan vannak. Akkor, úgy kezdődött, hogy feküdt az ágyában, először valamilyen mély zúgást hallott, azután beszédfoszlányokat, és lassan úgy érezte, hogy elkezd zuhanni az ágygal együtt. Végül megérkeztek *azok*.

Ha eszébe jutott ez az emlék, még most is kiverte a hideg veríték, és egész testében remegett. De most társai szuszogása és horkolása megnyugtatta. Máskor, ha éjszaka ügyeletben volt, egyedül, a félelem ellen elszívott egy doboz cigarettát reggelig.

Talán tízéves lehetett, amikor először szakadt meg a kapcsolata az úgynevezett valósággal. Pontosabban, egy másik, eddig rejtett valósággal vette fel a kapcsolatot. Állt a társaival az iskolaudvaron, és játszottak, vagy beszélgettek, már nem emlékezett pontosan. Egy adott pillanatban, nem tudni, melyikben, úgy érezte, hogy már nincs ott. A többiek szóltak hozzá, de ő nem válaszolt. Valahol teljesen máshol tartózkodott, ahol azelőtt még sohasem járt. Mintha tízezer szemmel látta volna egyszerre a világot, mintha mindent egyszerre, és egyben látott volna. És közben ott voltak körülötte *ők*, és *azok*, és arra késztették, hogy válasszon, melyik oldalra áll, végül is. De G. egyikükéről sem tudott semmit, és így választani sem tudott. Mégis, valamilyen ősi emlék azt sugallta neki, hogy ez az új világ az igazi hazája, bárhogyan is dönt később, hiszen mindig is idegennek érezte magát az emberek között.

Egy másik alkalommal, hirtelen nagy tömegben találta magát. Az

embergyűrű közepén, egy kisebb dombon, egy hosszú hajú fiatal-
ember állt, és beszélt :

„ Ne higgyetek senkinek! Sokan jönnek majd az én nevemben.
Mindig ott ólálkodnak majd körülöttetek *azok*, akik megrontották
a Földet, mert összeálltak az emberek lányaival. Ha megtudnátok a
teljes igazságot, sírva vetnétek magatokat a porba, megtépnétek ru-
hátokat, és hamut szórnatok fejetekre. Ezért a teljes igazságot most
még én sem mondhatom el nektek. Most még nem. Láttatok már
olyat, amikor a szép külső szörnyeteget takar? Én már láttam.

Ha létezik gonosz, márpedig létezik, hiszen én láttam, akkor nem
lehet csúf, visszataszító, csak szép és vonzó. Különben nem tudná
kifejteni csábító, félrevezető munkáját. Először észre sem veszitek,
olyan jelentéktelennek tűnik, később vonzónak kezditek látni, még
később már elviselhetetlennek érzitek a hiányát. Végül, a végső két-
ségbeesésbe, és öngyilkosságba

hajszol benneteket. Én mondom, ne higgyetek senkinek! Készül-
jetek, mert már közel az Idő!”

G. apjának olyan kitüntetése volt, amivel minden nehézség nélkül
felvették volna egyetemre. De G. nem akart élni ezzel a lehetőséggel,
ezért inkább elment dolgozni. Egy hivatalban helyezkedett el. Az
irodában, rajta kívül, szinte csupa nő dolgozott. G. reggel általában
mindig elkésett, amit a főnök, aki kivételesen férfi volt, soha nem
hagyott szó nélkül. G. ezután verejtékben fürödve rogyott le az író-
asztalhoz. Az volt a dolga, hogy egész nap kartonokat rakosgatott,
és számára érthetetlen mennyiségeket kellett asztali számológépen
összeadnia. Ezt a tevékenységet halálosan unta, ezért közben meg-
próbált valamilyen kellemes dologra gondolni. Általában a büfésnő
lánya jutott eszébe. Szinte minden gondolata a lány körül forgott.
Ugyanis volt a hivatal épületében egy büfé, ahol a mindössze hu-
szonnégy perces ebédszünetet szokta tölteni. Itt szendvicset, üdítőt,
kávét lehetett kapni. A büfésnőnek volt egy lánya, akivel elég

régóta ismerték egymást, és meglehetősen jóban voltak. A baj csak az volt, hogy a lány csak barátként tekintett G-re, aki viszont szerelmes volt

belé. A lány, valamilyen rejtélyes okból, mégis mindig másokat tüntetett ki a kegyeivel.

Egy este moziba mentek. G. a film közben végig azon gondolkodott, hogy megfogja-e a lány kezét, végül mégsem tette. Mozi után hazakísérte, és a lépcsőházban megálltak beszélgetni. Amikor már éppen elköszöntek egymástól, a lány hirtelen megfordult, G. elé állt, és lábujjhegyre állva egy csókot nyomott G. szájára, majd elszaladt, és eltűnt az ajtó mögött.

G. az ágyán feküdt, és a társai szuszogását hallgatta. Most nem jöhettek be *azok*, egyrészt a társai miatt, akikből G. az erőt mérítette, másrészt azért, mert *ők* őrizték az ajtót, ablakokat, falakat, sőt annyian voltak, hogy G. minden egyes hajszálára jutott egy-egy védelmező. A védelemre szükség is volt, de végül mégis G-nek kellett döntenie, egyedül. A folyosó felőli fal felső harmadát üvegtéglák alkották, és az üvegen keresztül némi fény szűrődött be a hatalmas szobába. G. az ágyán feküdt, és úgy érezte, hogy elhagyja a testét. Láta magát az ágyon feküdni, látta a többieket, látta *őket*, és látta *azokat*, látta az egész eljövendő életét. Látott születést és halált, látott háborút, és békét, látta a sikereit, kudarcait, boldogságát és boldogtalanságát. Most senki nem férhetett hozzá, se jó, se rossz, és tudta, hogy ez a felosztás

csak a tudat alkotása, és ahogy megszabadul ettől, úgy mindentől megszabadul.

Tudta azt is, hogy többé már soha nem lesz az, aki volt, és az, aki a távoli jövőben fogja élni az ő életét, már nem ő lesz, hanem valaki más, mert ő nemsokára már nagyon-nagyon messze lesz innen.

Elindult a kapuval szemben lévő buszmegálló felé. Egyszer azt mondta az egyik barátja, hogy lélekvadászat folyik a földön. Az épí-

tés, és a rombolás erői küzdenek egymással az emberi lelkekért. És még azt is mondta, hogy két természet van. Az egyik a dialektikus természet, amelynek két része van : evilág, és túlvilág. A túlvilág, a halottak birodalma, amely fátyollal van elválasztva az innenvilágtól, de a kettő tulajdonképpen ugyanaz. Mindkettő ki van téve a keletkezésnek, és elmúlásnak, egyik sem örökkévaló. A másik természet viszont, amelyik az ember eredeti, és igazi hazája, változatlan, és örökkévaló, a mozdulatlan birodalom. És még azt is mondta a barátja, hogy minden ember egyformán boldog. Mindegy, hogy hol él, és milyen körülmények között. De a legboldogabb az, aki nem születik meg.

Aztán egy verőfényes reggelen, amikor öröm volt felébredni, mélyen beszívni a friss levegőt, és hallgatni a madarak énekét, a barátja egyszer csak öngyilkos lett. Ahogy a hideg víz az ember arcához ér. Utoljára ezt írta G-nek: *Szeretek bezárkózni, szeretem kizárni az embereket az életemből. Csalódtam bennük, kihasználtak, becsaptak mind.*

G. úgy állt ott a temetőben, hosszú fekete kabátjában, mint egy angyal, akit éppen most taszítottak le az égből. Úgy érezte, hogy minden véget ért. Mintha a szíve is benne lenne a koporsóban, ahol most az apja feküdt. Tudta, hogy ezután már képtelen lesz ugyanúgy élni, mint korábban. A téli napsütésben szokatlanul enyhe volt az idő. G. úgy vélte, egyáltalán nem a helyzetnek megfelelő az időjárás. Mégis, talán jobban illett ahhoz a galamb szelídségű emberhez, akitől most búcsúztak, mint a hóvihar. Az Ég ajándéka volt ez. Háromszor dördült el a díszsortűz. A katonai szertartás fegyelmezetté teszi az embert. G. sikeresen megküzdött kitörni készülő könnyeivel. A katonazenekar az Il Silencio-t játszotta, és G. érezte, hogy már soha többé nem lesz képes emberi érzelmekre. Ahogy sétált kifelé a temetőből, eldöntötte, hogy másnap felkeresi régen látott Mesterét, és felújítja félbehagyott tanulmányait.

A Mester a város másik végében lakott. G. ült a buszon, és semmi-re sem gondolt. Aztán mégis. Eszébe jutott, hogy a napokban, egy este, felhívta egy ismeretlen. Azt mondta, hogy G.

ifjúkori szerelmének az ismerőse. Azt is mondta, hogy a lány súlyos műtéten esett át, és kórházban fekszik, egy távoli városban. G. szinte meg sem tudott szólalni, megköszönte az ismeretlennek a hírást, és kérte, hogy adja át üdvözlését, és hogy jobbulást kíván.

Amikor megállt a busz, leszállt, és elindult a Mester háza felé. Egy nagy, régi bérház harmadik emeletére kellett felmennie.

Amíg ment fel a lépcsőházban, megint a kórházban fekvő lány jutott eszébe. Azt kívánta, hogy gyógyuljon meg. Az elmúlt évek alatt már megbocsátott neki mindent, és belátta, hogy ennek így kellett lennie. De nem csak a lány miatt kívánta a gyógyulást, hanem önző módon, önmaga miatt is. Ugyanis, ha valamilyen fatális tévedés folytán, a lány mégsem gyógyulna meg, úgy G. soha nem tudhatná meg, hogy valamikor valóban szerette-e őt igazán.

A Mester kedvesen fogadta, leültette, és teával kínálta. Tudok mindent, fiam – mondta.

Hadd meséljek el neked egy történetet. Élt egyszer két jó barát, két fiatalember. Nevezzük őket X-nek, és Y-nak. X. nagyon szerelmes volt egy lányba, aki azonban nem tekintette őt többnek barát-nál. Viszont Y. nagyon megtetszett neki, és találkára hívta. A két barát találkozott, mielőtt Y. elment volna a találkára a lánnyal. Y. tudta, hogy mi a helyzet, ezért felajánlotta, hogy úgy fog eljárni a légyotton, mintha X. lenne, tehát mintegy felajánlja az érzékeit, a testét, de a lelke nem lesz ott, mert addig helyet cserél X. lelkével. X. elfogadta a cserét. A megállapodás szerint történt minden, a lány pedig semmit nem vett észre. A két fiú barátsága pedig csak erősebb lett ezáltal.

Gondolkozz el ezen, fiam! Mennyire szerethette egymást ez a két ember, ha ilyen áldozatra voltak hajlandóak egymásért.

Mert mindketten áldozatot hoztak, ez nem kétséges!

G. magába mélyedve ballagott hazafelé. Nagyon elgondolkodtat-
ta a történet. Ugyanakkor, teljesen váratlanul, eszébe jutott, hogy
amíg „bent” volt, levelezett egy másik lánnyal, aki hosszú ideje nem
jelentkezett. G. nem tudta, hogy ennek mi lehet az oka. A lány,
akit J-nek hívtak, legutóbb azt írta, hogy nem akar G-vel találkozni,
mert attól fél, hogy G. beleszeret.

Egyszer csak a lakásajtó előtt találta magát. Kinyitotta az ajtót, és
belépett az előszobába.

Átment a szobájába, és az íróasztalán egy levelet talált. Felbontot-
ta. „Kedves G.! Mégis úgy döntöttem, hogy látni akarlak. Holnap
este érkezem. Szeretettel: J.”

G. magába roskadt. Kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszek-
rényt, kivett egy üveg bort, felbontotta, és nagyot húzott az üvegből.

„Úgy tűnik, akárhol, és akármikor lehet boldog az ember. És a
boldogság, mint valami fantom, örökké üldözni fog, bárhová is me-
gyek, bármit is csinálok. „

G. letette az üveget, bement a szobájába az íróasztalához. Papírt és
tollat vett elő, és írni kezdett:

„Eltávozott a nap, megjött az éjjel
s a földi lelkek fáradalma, búja
enyhén oszlott a barna légbe széjjel.
Csak én magam készültem háborúra
a szájalommal éppúgy, mint az úttal,
melyet emlékem hiven rajzol újra.
Ó Muzsa, nagy szellem, tiéd ez új dal,
ó lélek, aki írod, amit láttam,
nemességed elválík majd ezúttal! „

II.

Mindig is tudtam, hogy a neveknek mágikus hatásuk van, de hogy ekkora jelentősége legyen, mint G. esetében, ezt még én sem gondoltam volna, pedig már láttam egy-két dolgot hosszú életem során. Szerintem elég furcsa, hogy két azonos nevű nő legyen az életében, több éves eltéréssel, ráadásul az első, két évtized után, mintegy „viszszatérjen” hozzá.

De azt hiszem, egy kicsit előre szaladtam. Mert mindig az a fontos, ami most van. És most,

G. a teherautó hátsó utasterében fekszik, a hálósákján, és a kabátjával takarózik.

Már napok óta utazik, ő van egyedül a hátsó részben, két társa a vezetőfülkében. Csak néha állnak meg, ha elakad a menetoszlop, vagy könnyítenek magukon.

A szolgálati térben, a műszerfalak előtt, néhány rögzített karosszék áll, de azok menet közben nagyon kényelmetlenek, mert a földutakon a lelkét is kirázza az embernek a teherkocsi.

Az egyik sarokban, nagy műanyag kannákban áll az ivóvíz, ezekből szokta megölteni G. a kulacsát. Meleg ételt már napok óta nem kaptak, a felhalmozott konzervekből szokott egyet-egyet felbontani, de melegíteni csak akkor tudja, ha megállnak. Ráadásul itt bent még dohányozni sem lehet. Menet közben csak a vészvilágítás ég, annak a fényénél nem tud olvasni. Amikor időnként felkel, két oldalon kapaszkodik a székekbe, vagy a műszerfalba, mert a kocsi úgy rázza, mint egy tengeren hánykolódó hajó. Imbolygó léptekkel, akár egy tengerész, a hátsó falon lévő ajtóhoz megy, ahol az egyetlen ablakon kinézve, a mögötte haladó teherautót látja, és a tájból egy keveset. A kommunikációs vonalak ilyenkor nem működnek, a vezetővel is morze jelekkel tud érintkezni, ahogy átkopog a falon.

A lány a padon ült, és cigarettázott. G-t várta. G. nem tudta mire vélni a dolgot, hiszen tudtával ennyire azért nem voltak jóban. (Biztosan unatkozik-gondolta.) A lány barna haja

Kleopátra-frizurába rendeződött. Miért nem ülsz le? – kérdezte G-t. Nem harapok – mondta, és mosolygott. Na, abban nem vagyok biztos – mondta magában G., és egyik lábáról a másikra állt, miközben aktatáskáját áttette jobb kezéből a balba.

Tulajdonképpen nagyon szívesen leült volna a lány mellé, a padra, de sietnie kellett. Rövid volt az ebédszünet, és őszintén szólva, már nagyon éhes volt. És az ebédről semmilyen körülmények között nem akart lemondani. Különben már megszokta, hogy az emberek keresik a társaságát, de amikor neki lett volna szüksége rájuk, akkor rendszerint valamilyen kifogást kerestek. Ahhoz is hozzászokott, hogy a világot ellenséges területnek tekintse. Így hát, gyorsan elköszönt a lánytól, és elindult ebédelni.

Békeidőben mindig a titkosítók külön ebédlőjében ettek. Most vágyakozva gondolt a meleg ételekre, amikor napok óta már csak konzerven élt. A háború a legalkalmasabb idő a halálra, és most háború van. Az égben ugyanúgy, akár a földön. G. számára a halál pozitív kicsengésű szó volt, legalábbis a saját halál. G. egyáltalán nem félt tőle, a fájdalomtól és a betegségtől viszont annál inkább. Ezért mindig igyekezett vigyázni magára. Életében eddig már több alkalom is adódott volna meghalni – akaratán kívül – de mindig megúsza. Egyszer egy mozgó vonatról ugrott le, mert nem nyílt ki időben az ajtó, és neki muszáj volt leszállni. Mászor meg egy világítórakéta csapódott be a feje mellett a földbe, miközben ő a fűben hasalt. „Úgy tűnik, még nem jött el az ideje, vagy pedig fentről vigyáznak rám.” Egyszer egy cigányasszony megjósolta neki, hogy meddig fog élni.

Egy alkalommal pedig három napon keresztül feküdt eszméletle-

nül, negyven fokos lázzal. Utána nem tudott visszaemlékezni arra, hogy merre, milyen tájakon járt.

G. a tükör előtt állt, borotválkozott, és közben arra a lányra gondolt, akit örökre el akart felejteni. Profilból úgy nézel ki, mint Dante – mondta a sofőrje, aki egy széken ülve cigarettázott. Honnan ismered te Dantét? – kérdezte G. Láttam róla egy képet egy könyvben – felelte a sofőr. Dante megjárta a poklot, de azt hiszem, most mi is azt tesszük – válaszolta G. , és befejezte a borotválkozást. Majd pedig ő is rágyújtott egy cigarettára.

- Adhatok egy jó tanácsot? Soha ne legyél szerelmes. – és ahogy ezt kimondta, messzire fújta a füstöt, egészen a fölöttük lassan elhúzó szállítógépek felé.

Mindig is érdekelt, hogy hogyan lehet behatolni az emberek gondolataiba. Az olyanoknak, mint G. , a világ mindig ellenséges terület marad, és nekem kell megvédenem őt. Ez pedig sokkal könnyebb feladat, hogyha tudom, mit gondol. Nos, G. esetében sikerült, de sajnos nem mindenkivel sikerül, aki rám van bízva. Pedig én szellem vagyok, és nem is a legrosszabbak közül való. Nem mondhatnám, hogy szeretem az embereket, de részvétet azért érzek irántuk.

G. az ablak előtt állt – háttal a könyvtárszobának – és az utcát nézte. Kint még sötét volt, az éjszakának az a szaka, amely közvetlenül megelőzi a hajnalt, amikor a legsűrűbb odakinn a sötétség. G. arra gondolt, hogy nemsokára elhagyja ezt a helyet, ahol eddigi életéhez képest elég sok időt töltött. Tudta, hogy kint, a külvilágban, a sötétség erői az utolsó, végső összecsapásra készülnek. G. bízott benne, hogy állni fogja a sarat, ahogy az apja is mindig állta, mindig, minden körülmények között. Aki, miután elárulta neki születése

titkát, eltávozott ebből a világból. De előbb még elmondta, hogy az olyanok, mint ők, nem testtől,

hanem szellemtől születnek, és semmi nem árthat nekik, ami mulandó.

G. levette a füléről a fejhallgatót, és hallotta, ahogy az énekes még egyszer elénekli rekedt hangon : „Minden rendbe jön, szerelmem!” Kinézett az ablakon, és látta, hogy keleten, éppen ott, ahol a legmélyebb a sötétség, lassan meghasad a fekete fátyol, a maya fátyla. G. megfontolt mozdulatokkal cigarettára gyújtott, és – miután mélyen leszívta a füstöt, az ég felé fújta azt. Közben arra gondolt, hogy akkor jár legközelebb az igazsághoz, ha – a legvégső következtetéstől sem riadva vissza – azt mondja, hogy egy világ vége soha nem volt, és soha nem is lesz más, mint egy illúzió vége.

A kert

Azt mondják a bölcsek, akik tudják, hogy mi az igazság, hogy Isten országában is van hierarchia, ott is van a legkisebbtől a legnagyobbig, a közkatonától a tábornokig mindenféle rang, és fokozat. És ott is vannak kertek, számtalan, végtelen kert, a legkülönbözőbb fákkal, és virágokkal és madarakkal, és más állatokkal, akik szelídek, mint a kezes bárány.

Nos, G. nem járt ilyen kertekben, legalábbis életében nem. Az egyetlen kert, amire emlékszik.

Az egyetlen kert, amire emlékszik, pontosabban, amire a leghatározottabban emlékszik, bizonyos körülmények összejárása folytán, szóval, az egyetlen kert. Egy pesti, vagy inkább budai bérházhoz tartozott, tehát nem is volt igazi kert, a szó legszorosabb értelmében, inkább egy L-alakú zöldterület, amiben persze volt zöld fű, néhány fa, és bokor. G-nek ez nem jelentett újdonságot, mivel látott ő ennél már sokkal nagyobb zöld felületeket, sőt erdőket is, mivel vidéken lakott, ahol az ilyesmi nem ment ritkaságszámba. Mégis, évente néhány hetet a fővárosban tölthetett, hála rokoni kapcsolatainak, és, őszintén szólva, ennek sokkal jobban örült, mintha a Balatonon, vagy a tengerparton üdülhetett volna.

Már egészen korán arra törekedett, hogy saját univerzumot teremtsen magának, mivel az éppen fennállót nem találta megfelelőnek. Ez nagyjából sikerült is neki. Ahogy ott állt a kertben, a nagyváros zaja csak tompán jutott el hozzá. A forgalmas főút viszonylag messze volt tőle, de mégis közel. A mellékutcában egy oldalkocsis motorkerékpár húzott el, az oldalkocsiban szódásüvegek csörögtek. G. kint állt a fűvön, a két szoba hallos lakás nappalijából közvetle-

nül a kertbe lehetett lépni az erkélyajtón keresztül. G-nek nagyon tetszett ez a megoldás, mert otthon legfeljebb a második emeleti erkélyükre léphetett ki. Itt viszont úgy érezhette, mintha ő lenne az egyetlen élő ember az egész világegyetemben. Ez a gondolat egyáltalán nem bántotta, mivel úgy gondolta, hogy az élet mindig valaminek a hiányát jelenti, de ami igazán fontos, az mindig tiszta, és üres.

- Az idők végéig is kibírnám itt – gondolta. Végül is egyáltalán nem unatkozott, mivel könyvekkel jól el volt látva, és a saját képzeletére is mindig bátran hagyatkozhatott.

Gondolatban egész világokat hozott létre, és szüntetett meg, a legapróbb részleteket is elgondolva. Sokszor órákig feküdt mozdulatlanul, szinte tetszhalott állapotban. Ilyenkor nagyon mesze járt attól a lakástól, a várostól. Ha esett az eső, friss levegő áramlott be a szobába, simogatva az arcát. Mire magához tért, gyakran már sötétedett. Ilyenkor felkelt, odament a hallban lévő fekete telefonhoz, és felhívta a pontos időt.

Mindig megérzem, ha egy kor, egy korszak a végéhez közelít. Így volt ez mindig, és így is marad. Ilyenkor megváltozik a levegő összetétele, az emberek elektromos töltése, az ég színe.

A nők másképp mennek az utcán, a kutyák is más hangon ugatnak. Sokszor átéltem ezt, nagyon sokszor. Ott voltam a történelem minden fontosabb eseményénél. De elég volt a fecsegésből, mert unalmas lehet, tudom. Térjünk vissza G-hez, aki most a félhomályos szobában hallgatja a telefont. Tizennyolc óra, tizennégy perc, harmincöt másodperc, tizennyolc óra, tizennégy perc, negyven másodperc, tizennyolc óra, tizennégy perc, negyvenöt másodperc.

Most mintegy felülről nézem G-t, a szoba mennyezete felett lebegve, de átlátva azon. G. leteszi a telefont, és a könyvespolchoz lép. Levesz egy könyvet, találomra kinyitja, és hangosan olvasni kezd.

„Mindig is léteztem, és mindig is létezni fogok. Ez járt a fejében, miközben ment fel a hegyre, a hegycsúcson álló, csak lifttel megközelíthető ház bejárata felé. Menet közben eszébe jutott az a másik hely, ahol még mindig érezni *azt* a szagot. Azt a bizonyos semmivel össze nem téveszthető szagot. Azt mondják, a ház a világ leggonoszabb emberéé volt, aki istennek képzelte magát. Udvarias volt a nőkkel, és tudott bánni a gyerekekkel. De valójában nem szeretett senkit. És igazából nem is volt gonosz, vagyis nem ő maga volt az, hanem a démon, aki benne lakott. Az ő teste volt annak a nagy, és hatalmas démonnak a háza, akinek még a nevét is tudom, de nem szabad kimondanom. Igen, erre gondolt, miközben az aranyszínnel fénylő, tükrös falú lifttel haladt fel, a félelem háza felé.

Fent a csúcson tizenkét fokkal volt hidegebb, mint lent, és esett az eső. Amikor kilépett a házból, elbűvölte a körpanoráma, ahogy mindegyik oldalon a hegyeket látta. Mélyet szippantott a friss, hegyi levegőből. Ez már a pokol, csak nem vesszük észre.”

Most megint felülről látom G-t, ahogy a kibussszal megy fel a Várba. Az utolsó megállótól még gyalogolnia kell a könyvtár bejáratáig. Hosszú, fekete kabát van rajta, azt hiszem, tél van. Már a belső udvaron halad, amikor két lány jön vele szembe. Az egyiket ismeri, a másikat nem. Az ismerős lány észreveszi, és megszólítja :

- *Hello! Zárva van a könyvtár!*
- *Tudom – feleli G.- Hétfő délelőtt mindig zárva, de engem beengednek.*
- *A haverodat most rúgták ki a kollégiumból. Nyolc év alatt sem tudott lediplomázni.- csicsergi a lány.*
- *Sajnálom szegényt - mondja G.- Mihez kezd most?*
- *Nekem mennem kell, mondja a lány, és karon fogja a barátnőjét. G. pedig elindul a szolgálati bejárat felé.*

Megint este lehet, mert sötét van. G. egy budai presszóban sörözik a kuzinjával. Közben G. kötetét nézegetik. Egyszer csak belép egy középkorú férfi, jogging ruhában, a nyakában törölközővel. A pulthoz megy, a pincérnő már tölti neki a dupla barackot. A férfi lehúzza az egy deci pálinkát, majd G-hez fordul. Megnézhetem?- kérdezi. G. átnyújtja a kötetet.

A férfi figyelmesen lapozgatja a könyvet.

- Fiatalember, magának nem verseket kellene írnia, hanem történeteket. Érti? Történeteket.

G. mindig úgy érezte, hogy valamiféle alászállás eredménye az, hogy ebbe a világba jutott. Volt valamilyen homályos emléke arról, hogy egy magasabb helyről származik. És azt is érezte, hogy soha nincs egyedül. Mintha állandó segítői lennének, és különösen egy, aki mintegy kézen fogva vezeti végig az életén. Mintha egy színházi előadást nézne, és neki csak az lenne a dolga, hogy szemlélődjön, és lássson. Egy alkalommal a kertben üldögélt, és olvasott. Egyszer csak úgy érezte, hogy valami eltávozott belőle, és más valami foglalta el az előzőnek a helyét. És ez a más valami azt üzenté neki : „jobb az éj a nappalnál, mert jobb a meg nem nyilvánult a megnyilvánultnál.”

G. vidáman megy le a lépcsőn a klubba. A pincében már rengetegen vannak, hangosan szól a zene, és a füst is elég sűrű. Minden hely foglalt, nem lehet leülni. G. elhatározza, hogy körülnéz. Lassan, nézelődve elindul a klub belseje felé. A tömeg is sodorja, idegen testek érnek hozzá. G. nem lát ismerőst. Hirtelen M. tűnik fel a félhomályban. Ő is lassan halad, gyorsan nem is lehetne. Észreveszik egymást. G. M. szemét kereksi. Közelednek, és amikor odaérnek a találkozási ponthoz, úgy mennek el egymás mellett, félig egymás felé fordulva, mint a bolygók, akik csak évente egyszer találkoznak, de akkor sem állhatnak meg. M. távolodóban még hátra fordítja a fejét, és azt mondja: „ Jó szórakozást!”

Azt mondják, Isten mindenkin rajta tartja a szemét. De nem csak ő. Ahogy én nézem G-t, és M-et, úgy engem is néz valaki, és őt is nézi valaki. És így tovább, amíg fel nem érünk a legfelsőbb szintig. Nevezhetjük akár Gondviselésnek, vagy bármi másnak.

Még nem jött el az én időm, de hamarosan el fog jönni. Ebben teljesen biztos vagyok.

G. egyszer az utcán sétált, és egy cigányasszony megállította. Kérte, hogy jósolhasson neki. G. megengedte. A cigányasszony azt mondta : „ Hamarosan fiút küld nektek az Ég. A nevét is tudom. E-nek hívják.”

G. az apjával ült a padon, és cigarettázott. Beszélgettek, G. kérdezett:

- Mikor jön el a Világkirály?
- Majd csak az idők végén, addig az Égben tartózkodik.
- Mikor fog ez bekövetkezni?
- Sajnos, senki nem tudja a napot.

G. a könyvespolc előtt állt, és gondolkodott. Szeretett itt állni, és végignézni a polcokon sorakozó könyveken. De egyáltalán nem azon gondolkodott, hogy melyik könyvet vegye le, hanem valami máson. Ahogy olvasta a címeket, eszébe jutott valami. Először is a könyve, amit meg akart írni.

Levette a füléről a fejhallgatót, és kikapcsolta a kis, hordozható magnót, amin az elalvás ellen zenét hallgatott, és ránézett az órájára. Hajnali négy volt. A folyosón ült az asztalánál, és fázott. Jól esne egy kávé- gondolta, de a termosz már üres volt. Kávé helyett rágyújtott egy cigarettára. – Ideje elindulnom- mormogta magában. Az egész épületben teljes csend honolt, még mindenki aludt, semmi nem mozdult. Felállt az asztaltól, elnyomta a csikket, és nagyot

nyújtózott. Kimért léptekkel elindult a lépcső felé, és lassan lement a földszintre. A lenti ügyeletes az asztalra borulva aludt. Kiment az épületből, megállt az udvaron, és felnézett a csillagos égre. Mélyen beszívta a friss, hajnali levegőt.

Aztán elindult az udvaron át, a kazánház felé.

A kazánház vasajtaja csukva volt. G. csodálkozott ezen, hiszen a fűtők mindig nyitva szokták hagyni. Kinyitotta az ajtót, és sűrű, széngázos füst áramlott ki rajta a szabadba. G. köhögni kezdett. Elővette a zseblámpáját, és bevilágított a helyiségebe.

A kazánház szemközti falánál két vaságy állt, azon szoktak aludni a fűtők. Ahogy ritkult a füst, G. beljebb lépett. Még mindig pokolian égett a torka, és a szeme. A két ágyon mozdulatlanul feküdt a két kormos arcú fűtő. Az egyik alacsony volt, és cingár, a másik nagydarab, kövér. G. elkezdte rázni őket, egyiktől a másikig rohángálva, és közben kiabált. De egyikük sem mozdult. Ekkor G. elhatározta, hogy kivonszolja őket a friss levegőre. Először a vékonyabb fűtőt fogta meg, és a hóna alá nyúlva lehúzta az ágyról, és kivonszolta a szabadba. Majd visszament a kövérért. Őt már jóval nehezebben húzta ki.

Lefektette őket a fűre, és megpróbált levegőhöz jutni. Iszonyúan megfájdult a feje, és hányingere volt. Úgy látta, a két férfi még lélegzik. Ezért elindult a főépület felé, telefonálni. Útközben megszédült, ezért le kellett ülnie. Úgy érezte, rögtön elájul. Elsötétült a szeme előtt a világ. Még kitapogatta az oldalán függő tokban a fegyverét, elővette, és a levegőbe lőtt.

G. a kertben játszott a kuzinjával. Azt játszották, hogy egyikük a másik mögé állt, és hátulról a mellkasára kulcsolta karjait, miközben az, akit ilyen módon hátulról átkaroltak,

mély lélegzeteket vett, talán négyet, vagy ötöt, és az utolsót bent

tartotta, miközben a társa szorosabbra fonta a karjait. Ez elég veszélyes játéknak bizonyult, mivel rendszerint eszméletvesztéssel járt, és az elől álló összecsuklott, ezért a hátsónak kellett megtartania őt. Ez után rendszerint megkérdezte a hátsó, a tartó ember az elülsőt : „Na, mit láttál?”.

Erre általában az volt a válasz, hogy sötétségben ugráló színes körköket, és furcsa ábrákat. Egy alkalommal azonban, amikor éppen G. volt soron, úgy tűnik, túl jól sikerült a kísérlet, mert most, a szokásostól eltérően, valami teljesen újat látott. A kérdésre, hogy mit, lassan, akadozva válaszolt : – Egy nagy hegy tetején álltam, ahonnan látni lehetett az egész világot. Az összes országból emberek indultak el a hegy felé, maguk sem tudták, miért. És körös-körül, ameddig a szem ellátott, mindenhol embereket lehetett látni. És amikor mindenki odaért, csak álltak, és vártak valamire, de nem tudom, hogy mire, mert akkor felébredtem.

Látom G-t, ahogy áll a kertben a kuzinjával. És látom valahol máshol a hegyet, amiről G. beszélt. Ő nem tudja, hogy a hegy valóban létezik, és valamikor ő is el fog jutni oda. És látom a kertet, ahol most áll, és tudom, hogy az a kertek kertje, ahol fák és bokrok állnak, és az ő leveleik aranyszínűben ragyognak, és meg-megremegnek az éppen hullani kezdő esőcseppek alatt.

Gábrriel könyve

Kétezer-hat nyár telt el azóta, amikor legutóbb láttalak. Virágba borultak azok a fák, amelyek alatt megfogadtam, nem leszek rest újjászületni majd egy új aranykorban.

„Lehet, hogy csak az én képzeletemben létezik, de számomra elviselhetetlen ez az egész. Ahogy élsz, ahogy lélegzel, ahogy átmész az utcán. Senki számára nem viselhető el a létezés, a saját létezése, de ugyanúgy lehetetlen egy másik személy létezését elfogadni, aki nem én vagyok. Erről szól minden. Hol is kezdődött? Talán ott, és akkor, amikor egy határtalan elme kitalálta, hogy nekünk léteznünk kell. Mégpedig egy térben, és időben. Lehet, hogy csak képzeletben létezett a barátságunk, de nem az én képzeletemben, hanem egy végtelen elme alkotásai között, és ilyen értelemben, többet ért minden úgynevezett valóságnál.”

Amikor gyermek voltam, gyermekként gondolkodtam. Tizenkét éves lehettem, amikor először találkoztam szemtől szemben Gábrriellel. Azt hiszem, tél volt. A téli szünet előtti utolsó tanítási nap. Csikorgó hideg, ami december végén nem ment ritkaság számba. Éppen az iskolából mentem haza, a házak között, a hóval borított játszóterén át.

Itt most meg kell állnunk egy pillanatra. Nem azért, mert nem tudtam, hogy kicsoda Gábrriel.

Ma sem tudom talán, pedig ismerem születése óta. Már amennyiben nála egyáltalán lehet születésről beszélni. Teremtésről inkább. Talán az lenne a leghelyesebb, ha azt mondanám, egyszerre jöttünk erre a világra, de nem egyformán. Ugyanaz a kéz alkotott mindket-

tőnket, egyenként, és külön-külön, nagy gondossággal. Mindketten rendelkezünk szabad akarattal, de egyikünk sem rendelkezett a „születése” előtti egzisztenciával. Igen, talán így pontos. Nos, Gábrriel akkor azt mondta, hogy megszületett valaki, aki igen jelentős szerepet fog betölteni az életemben. Hogy valóban így történt-e? Ki tudja? Talán Gábrriel tévedett?

Nem mondhatnám, hogy sokra vittem az életben, de talán némi jártasságra tettem szert az élet dolgaiban, éppen abban, amiben mindig is idegennek éreztem magam. Most, amikor megpróbálok visszaemlékezni (mire is?), arra gondolok, hogy az emlékezés tulajdonképpen lehetetlen, hiszen amikor emlékezni próbálok, akkor tulajdonképpen újra átélem azt, ami volt, mégpedig egy intenzívebb lét emlékeként, mégis, valójában az, ahogyan most átélem, erősebb élmény annál, mint amikor először, primér eseményként történt meg velem a dolog.

És ilyenkor, amikor a legerősebben érzem azt, hogy létezem, világosodik meg előttem életem értelme (már ha egyáltalán van ilyen), és az, hogy nincs semmiféle sors, karma vagy eleve elrendelés, ami erre vagy arra kényszerítene. Persze, egy adott pillanatban, így vagy úgy cselekedtem, de nyilván cselekedhettem volna másképp is, még ha akkor képtelenségnek is éreztem volna azt, hogy másként tegyek.

Ha feltételezem azt, hogy életem minden egyes pillanatára emlékezem – mint ahogy nagy valószínűséggel tényleg így is van –, akkor már csak az hiányzik a mindentudáshoz, hogy mások életére is ugyanúgy emlékezzem, ahogy az enyémre. Másokéra, akik nem én vagyok.

Ha már az életben kudarcot vallottam, legalább az emlékezésben ne valljak kudarcot.

Úgy tűnik, hogy szellem került a gépezetbe, és ez a szellem – én vagyok.

Amikor Gábiellel találkoztam, éppen azon gondolkodtam, hogy milyen rossz gyereknek lenni, és elhatároztam, hogy ezt soha nem fogom elfelejteni, később, felnőttként sem. Persze, akkor még nem tudtam, hogy felnőttnek lenni is rossz.

Ha feltételezem azt, hogy életem minden egyes pillanatára emlékezem – mint ahogy valószínűleg így is van –, akkor már csak az a kérdés, hogy hogyan, és milyen sorrendben rendezzem ezeket az emlékeket. Ugyanis nem biztos, hogy a lineáris sorrend a megfelelő erre a célra. Az emlékek egy másik, új sorban való elrendezése új összefüggéseket tárhat fel, olyanokat, amelyek a kronologikus tárolás esetében nem válhatnak nyilvánvalóvá. Az idő különös szerkezete teszi ezt lehetővé.

Éppen azon gondolkodom, hogy miért nem vittem semmire az életben. Az életben – bármit értsünk is ez alatt. Talán az úgynevezett élet iránti közömbösség, közöny vagy esetleg lustaság-e az oka? Ha sikerek vagy kudarcok sorozataként fogom fel a létezést, vajon közelebb jutok-e a megoldáshoz? Most, amikor pályafutásom véget ért, bevallhatom, hogy soha nem voltak különösebb ambícióim.

Olyan most a lelkem, mint egy magas hegyen fekvő város, ahonnan minden irányba körül tudok tekinteni. És vajon mit látok? Állunk, és szembenézünk a pusztulással.

Már születésem pillanatában tisztában voltam vele, hogy menthetetlenül, és véglegesen el vagyok veszve, mert az életem titokzatos hatalmak rejtélyes összeesküvésének eredménye, akik mindenáron arra töreksenek, hogy boldoggá tegyenek engem. Nekik persze egészen más elképzelésük lehet a boldogságról, mint nekem. A hivatali asztalomnál, a helyemen ült valaki, aki betöltötte a létezéssel keletkezett űrt, mivel azzal, hogy erre a világra jöttem, egy másik vi-

lágban hiány keletkezett. Ezt a valakit nevezhetjük akár Gábrrielnek, vagy bárki másnak, de azt hiszem, mégis inkább Gábrriel alkalmas erre, mert ő azért jött, hogy helyettesítsen engem, amíg én távol vagyok. Amíg időről időre visszatérek eredeti helyemre, ő itt marad, hogy lásson és halljon, és később átadja nekem mindazt a tudást és tapasztalatot, amit megszerzett távollétem alatt.

Tehát Gábrriel a hivatali asztalnál ült, egy irodában, ahol nem túl régóta dolgozott, és igazából nem is volt tisztában azzal, hogy ő miért is van itt. Rajta, és a főnökön kívül, csak nők dolgoztak ezen az osztályon. Az osztályvezető uralkodott itt, egy kövér, kopasz, középkorú férfi. A nők, a beosztottjai, keresztnevéen szólították, mintegy kedélyessé próbálták tenni a félelem légkörét, amely úgy úszott és terjedt a hivatali helyiségek fölött, mint a kékesen gomolygó cigarettafüst. Gábrriel kívülállónak számított, mivel mindenki tudta, hogy tartózkodása csak átmeneti jellegű, mindaddig, amíg le nem telik a szabályzatban meghatározott idő, és tovább nem megy a következő osztályra, hogy úgymond: „az összes munkafolyamatot megismerje”. Nem igazán értette, hogy mi a dolga, de úgy tett, mintha értené.

Éppen a büfésnő lányára gondolt, amikor megszörrent a telefon: Itt vagyok lent, ha van kedved, gyere le – csicseregte egy női hang. Fekete haj, barna szem, kreol bőr. Ezek voltak a lány attribútumai.

Gábrriel az ágyán feküdt, és emlékezett. Eszébe jutott a nő, aki nem viszonzta a szeretetét, az apja, aki betegen feküdt valahol, és ezért nem tudott tőle elbúcsúzni, és a bázis, amit annyira szeretett, és ahol igazán boldog volt. Azon gondolkodott, hogy hol csúszott félre végzetesen az élete. Talán akkor, amikor nem kapta meg a szeretett nőt, vagy a várva várt előléptetést? Arra gondolt, hogy miért nem vitte semmire az életben. Nyilván nem lustaságból. Talán az élet iránti közömbösség volt az oka. És ha neki nem az a feladata, mint másoknak, akiknek semmi más dolguk nincs, azon kívül, hogy boldogok legyenek? Lehet, hogy neki egészen más feladata van. A

minap is, amikor autójával elhaladt előtte egyik volt szerelme, hátul szorosan összefogott hajával, napszemüvegben, nyakában sállal, akkor is, az volt az első gondolata...

„Ami az elmúlt három évben történt, már majdnem érdekes volt. Időnként felgyorsultak az események, majd szinte teljesen leálltak. Lehet, hogy valaki más élvezte volna, én kevésbé. Ismeretlen hatalmak törekedtek arra, hogy boldoggá tegyenek, de mint tudjuk, akarat ellenére senkit nem lehet boldogítani. Ha csak egy szeptember végi, vagy októberi napra gondolok, akkor látom, hogy az ismeretlen feljebbvalók kétségbeesett kísérletet tettek, hogy az uralmuk alá hajtsanak. De kudarcot vallottak. Az ember soha nem tudhatja, hányadán áll a hatalmakkal. Ezért nem árt óvatosnak lenni. Jó lenne bizonyos dolgokat megérteni, de azt hiszem, még nincs elég távlat a megértéshez. Vannak események, amelyek magyarázatot kívánnak, de erre még várnunk kell. Az egyik kérdés az, hogy mennyi szerepet szánunk a véletlennek vagy a szabad akaratnak. Esetleg már azelőtt eldől egy kérdésre adandó válasz, mielőtt még feltennék?”

Gábiel naplójából: „Azt mondják, másfél év nem nagy idő az ember életében. Ennyit töltöttem a Bázison. Akkor írtam ezt neked: Születésed évében, egy alföldi faluban nyaraltam. Rokonaim nyaralója, amely kicsi volt ugyan, de kényelmes, minden igényemet kielégítette. Egyébként is egész napomat a strandon töltöttem, a vízben és a nyárfák alatt. Azt hiszem, soha életemben nem voltam annyira leburnulva, mint azon a nyáron. Bérletem volt a strandra, és mivel már egy hete mindennap menetrendszerűen megérkeztem, úgy kilenc óra tájban, a személyzet már ismerősként köszöntött. Azt rebesgették, hogy abban az évben tizenhárom holdtölte lesz. És ez a jelenség, legközelebb csak harminc év múlva fog megismétlődni. Engem is érdekelt a csillagászat, de abban a pillanatban éppen más

foglalkoztatott. Elmentem a büfébe, kérni egy üdítőt, és közben az előző nap délutánján töprengtem.

Éppen hazafelé tartottam a strandról, már jócskán vacsoraidő volt. A keskeny falusi utcák még nem voltak leaszfaltozva, papucsos lábammal szórakozottan rugdostam az alföldi homokot. Egyszer csak egy cigányasszony termett előttem, de fogalmam sincs, hogy honnan került oda, mert az előbb még teljesen néptelen volt az utca. Megszólított: – Álljon meg fiatalúr! Mutassa meg a tenyerét! Hadd jósoljak magának.

Én a meglepődéstől szó nélkül nyújtottam felé a kezem.

– Nem azt, a másikat! – és már el is kapta a bal kezem, és tenyérrel felfelé fordította.

Elmélyülten tanulmányozta a vonalakat, majd megszólalt: – Fiatalúr, annyit mondhatok, hogy nem mindennapi élete lesz. Ráadásul ebben az évben megszületik valaki, aki nagyon fontos lesz magának.

– Köszönöm, ennyi az egész? – kérdeztem, és pénzt akartam neki adni.

– Ennyi – felelte –, de magától nem fogadhatok el semmit, mert tudom, hogy kicsoda maga. Ezzel elindult.

Én elképedve álltam. Vajon mit akart ezzel mondani?

Azóta csak egyszer jártam azon a helyen, a strand még mindig ott volt, de a cigányasszonyt sehol nem találtam. Hiába kérdezősködtem utána, senki nem tudott róla semmit. Nem tudtam neki elmondani, hogy valóra vált-e a jóslat.

Gábor korán kelt aznap. Megmosakodott, és felöltözött. Reggeliről szó sem lehetett. Sietnie kellett az állomásra, hogy elérje a vonatot. Útközben rágyújtott egy cigarettára. Áthelyezésének a napja volt.

Az írás – tulajdonképpen – emlékezés. Szeretnék találni egy olyan pontot, amire, ha visszatekintek, azt mondhatom: igen, itt változott

meg minden. Ez eddig még nem sikerült, mert bármelyik pillanatra mondhatnám, hogy az változtatta meg gyökeresen az életem.

Úgy ment végig a kisváros hosszú főutcáján, a csomagját cipelve, hogy útközben senkivel sem találkozott. Azután ráfordult az állomáshoz vezető útra.

Gábiel az ablaknál állt, és gondolkodott. Éppen az előbb kelt fel az ágyból, és még mindig az álom hatása alatt volt. Visszatérő álmában állandóan egy laktanya kapujánál állt, az őrház előtt, a sorompó mögött. Sokszor az eső is esett, de nem mindig, mert az évszaktól is függött. Volt amikor havazott vagy éppen derült volt az ég. De az mindig közös volt mindegyik álomban, hogy este vagy éppen éjszaka volt. A büfés nemrég hozta meg a két deci erős kávé, egy kólásüvegben, és egy doboz cigarettát. Ennyi volt a fejadagja huszonnégy órára. Az ételmezt külön hozták, hőszigetelt éthordóban. Volt egy rádió is, amiben a híreket lehetett hallgatni. Mindig ugyanazokat a híreket mondták. „A rendőrség letartóztatta az ellenzék vezetőit, név szerint D.G-t, R.L-t és S.O-t.” Úgy tűnik, elkezdődött valami – gondolta Gábiel. Mindig ugyanazt gondolta.

Gábiel az ablaknál állt, és gondolkodott. Gyakran állt így, mert szerette, ha rávetődik kintről valamennyi fény. Szabadulni akart az álomtól. Elhatározta, hogy kimegy a konyhába, és készít magának kávé. Feltette a vizet az azonnal oldódó kávéhoz – otthon mindig ezt itta, mert a főzött kávé nem bírta a gyomra –, és eszébe jutott, hogy tegnap kapott levelet a kiadótól, amiben elutasítják a kéziratát. Ez már a harmadik kiadó volt, amelyik visszadobta a könyvét.

Ha azon gondolkodott, hogy miért nem vitte semmire az életben – márpedig elég gyakran gondolkodott ezen –, balszerencséből, lustaságból vagy közönyből, az élet dolgai iránt tanúsított közömbössége miatt-e, általában arra a következtetésre jutott, hogy ennek a kérdésnek annyi értelme van, mintha azt kérdezné, hogy ki, mikor

és miért tervezte az Univerzumot. De most más eredményre jutott. Úgy érezte, rátalált az igazságra. Rájött, hogy eredményessége, vagy eredménytelensége önmagából fakad, akaratától függetlenül, pontosan úgy, ahogy a Nap sugározza magából a fényt. Eddig ő volt az, aki mások sikereit mintegy kívülről figyelte, de könnyen meglehet, hogy kudarcai ellenére, vagy éppen azért, mert tanult a kudarcból, ez a helyzet hamarosan megváltozik.

Régebben azt hitte, van eleve elrendelés. De most már tudja, hogy semmi nincs előre meghatározva, minden tőle függ, az is, ami megtörténik, és az is, ami nem.

Gábrriel a hivatali asztalánál ült, és gondolkodott. Visszatérő álmai jártak a fejében. Fehér éjszakák, mintha Skandináviában vagy Szentpéterváron járt volna. Álmában a Nap soha nem nyugodott le, mindig egy kicsit a horizont felett maradt. Hivatali munkarendje kötött volt: hétfőtől csütörtökig fél nyolctól négyig, pénteken fél négyig. Mindössze huszonnégy perc ebédidő állt rendelkezésére, ezért sokszor ki sem ment az épületből, hanem a hivatali büfében vett egy-két szendvicset. Ha reggel elkéssett, akkor a titkárságra kellett bemennie, aláírni a jelenléti ívet, kaján tekintetek kereszttüzében.

Péntek délután három óra. Még fél óra volt hátra a munkaidőből. Gábrriel kinézett az ablakon. Valószínűleg nyár volt. Az utóbbi időben már semmiben nem lehetett biztos. Ha telefonon beszélt, sokszor hallott gyanús zörejeket, kattanást a vonalban. A levelek, amiket kapott, ki tudja hány kézen mentek keresztül, amíg eljutottak hozzá. Főleg a külföldről érkező borítékok tűntek megviseltnek. Mintha egy láthatatlan kéz, gőz fölé tartva, óvatosan felbontotta, majd elolvasás után visszazárta volna. Gábrriel nyújtózkodni kezdett a hivatali székén. Fél négy lesz öt perc múlva. Lassan elkezdte összeszedni az iratokat az asztalról. Betette a papírokat egy iratgyűjtőbe. Kihúzta az egyik fiókot, és beletette a mappát. Arra pedig az egy

csomóba fogott tollakat, és ceruzákat tette. Betolta a fiókot és felállt az asztaltól. Az óra pontosan fél négyet mutatott.

Gábrriel kilépett a hivatali épület kapuján, és rágyújtott. Kimért léptekkel elindult a buszmegálló felé. A megállóban egy fekete hajú lány állt, inkább alacsony, mint magas, bőre természetől fogva barna árnyalatú. Egy könyvet olvasott.

– Szia, mit olvasol? – lépett oda hozzá Gábrriel, és a lány válla fölé belenézett a könyvbe.

– Szia, éppen téged vártalak – mondta a lány. – Egyébként ez egy nagyon jó könyv.

– Mi a címe? – kérdezte Gábrriel, és megfogta a könyvet, úgy, hogy lehetőleg minél közelebb tudjon állni a lánynak.

– Nem érdekes. Gyere, meghívlak egy kávéra.

– Kösz, rám fér, ez a hivatali munka halálosan unalmas.

Elindultak a buszmegállóból, átmentek a zebrán a közeli kávézó felé.

Útközben a lány levette a cipőjét, és mezítláb ment tovább Gábrriel mellett. Így még alacsonyabbnak tűnt.

– Mi van veled mostanában, mintha bujkálnál előlem?

– Á, dehogy, csak be akartam fejezni valamit, amit elkezdtem – felelte Gábrriel.

– Mi az?

– Egy novella.

– Elolvashatom?

– Hát persze.

Közben megérkeztek a kávézóhoz, leültek, és rendeltek. Gábrriel elővett egy kéziratcsomót vászonzakója zsebéből, és a lánynak adta. Tessék, olvashatod – mosolygott.

A nő olvasni kezdett, Gábrriel pedig várta a kávé, és cigarettára gyújtott.

A lány letette a kéziratot, elgondolkodva nézett Gábrrielre:

– Nem is tudtam, hogy voltál katona.
– Még nem voltam. Tegnap kaptam meg a behívómat – felelte Gábiel, és elnyomta az utolsó cigarettát.

Miután Gábiel fizetett, felállt, és megvárta, amíg a lány belebújik a cipőjébe.

És lassan, egymásba karolva, elindultak a buszmegálló felé.

Szeptember harminc napból áll

Emlékszem nagyanyám házában a szentképekre. Jézust, és a különböző szenteket ábrázoló képek aranyozott keretben függtek a fehér falon. Még a tömjén illatát is éreztem orromban, pedig engem nem túl gyakran vittek el templomba, mondhatnám, szinte soha. Ezt csak nagyanyám tette meg néha, titokban, amikor nálunk lakott. Apám ugyanis állami alkalmazásban állt, és az állam nem nézte jó szemmel a vallásgyakorló alkalmazottait. Ráadásul olyan kitüntetéssel rendelkezett, amelyről még az iskolában sem volt szabad beszélni, legfeljebb a személyi lapomra írták be titokban, úgy, hogy a többiek ne lássák. Akkoriban ugyanis a gyermekeket is szigorúan nyilvántartották, és feljegyezték, hogy a szüleik milyen származásúak. Az én szüleim tökéletesen megfeleltek az elvárásoknak, és a jövőm biztosítottnak látszott, az általános iskolától kezdődően, a gimnáziumon keresztül az egyetemi felvételiig. A mindenható Párt öröködt az emberek békéje, és nyugalma felett. Az iskolában szigorúan ateista nevelésben részesültünk, hogy majdan, megbízható állampolgárai legyünk az új rendnek. És a szentképek! Nos, bevallom, félttem tőlük. Titok lengte körül őket, titok, amelynek megfejtéséhez nem rendelkeztem kulccsal. De a hétköznapi élet ugyanilyen titokzatosnak tűnt.

Lakásunk kicsi volt, de kényelmes, az állami hivatalnokok számára kiutalt egykori villa egyik részét kaptuk meg. Mivel én voltam az egyetlen gyerek, kényelmesen elfértünk hárman, a három szobás lakásban. Apámnak külön dolgozószoba járt, mivel fontos embernek számított, az íróasztalán még egy fekete telefon is állt, pedig ahhoz

– egyébként – elég nehéz volt

hozzájutni. Az én szobám volt a legkisebb, ráadásul - időnként nagyanyámmal is osztoznom kellett rajta. Amikor néhány hétig nálunk lakott, esténként, lefekvés után - hallottam, hogy félhangosan imádkozik az ágyán.

Később, évek múlva, amikor már a gimnáziumot is elvégeztem, és nem vettek fel

egyetemre, pontosabban, én nem jelentkeztem, mert nem akartam, hogy apám kitüntetése miatt vegyenek fel, szóval, akkoriban, már majdnem egy éve, egy hivatalban dolgoztam. A Nap rézsútosan süttött be a szobámba, az ablak nyitva volt, kint tombolt az augusztusi kánikula. Egyszer csak megcsörrent a telefon. Az osztályvezető volt az.

– Fiam, gyere csak át egy kicsit hozzám - parancsolón zengett a hangja. Nagydarab, kopaszodó férfi volt, és erősen izzadt a melegben. Az irodájában leültetett egy bőrfotelbe, és cigarettával kínált. Rágyújtottunk. Kávét? -kérdezte.

– Nem, köszönöm, nemrég ittam.

– Jó, akkor beszéljünk egy kicsit rólad.

– Rólam? -kérdeztem meglepetten.

– Igen, rólad. Hogy képzeled a jövőd?

– Hát, semmi különös - feleltem bizonytalanul.

– Van barátnőd?

– Öö.. igen, nyögtem ki nehezen.

– Na, és ha jól tudom, még mindig a szüleidnél laksz? Apádat elég jól ismerem.

– Gondolom, őt elég sokan ismerik.

– Arra gondoltam, hogy elküldünk főiskolára.

– Engem? Mikor? - vágtam rá azonnal.

– Úgy gondolom, ősszel.

Hirtelen elsápadtam, és előntött a verejték. - Az nem fog menni.

– De hát miért? - kérdezte az osztályvezető.

– Mert tegnap kaptam meg a behívómat.

Az osztályvezető csalódott arcot vágott, de azt felelte, hogy megpróbál halasztást

kérni nekem. Én megköszöntem, és a lehető leggyorsabban távoztam.

Munka után, amikor kiléptem a hivatal épületéből, letettem az aktatászkám a lépcsőre, és rágyújtottam. Enyhén remegett a kezem. Útba esett egy pinceborozó, egy talponálló.

Úgy éreztem, innom kell valamit, hogy megnyugodjak. Lementem a lépcsőn, és a hűvös, félhomályos helyiségben megálltam a pult előtt. Borszag terjengett. Kértem egy

nagyfröccsöt. Megkaptam a gyöngyöző italt, a pohár bepárasodott. Egy húzásra megittam. Aztán kértem még egyet. És még egyet. Tíz perc alatt három nagyfröccsöt ittam meg. Kértem egy negyediket, de azt már lassan, kortyolgatva ittam meg, és közben még rá is gyújtottam egy újabb cigarettára.

Gyorsan elérkezett augusztus vége. Utolsó este elmentem pár barátommal, búcsúestre. Igazából nem éreztem túl jól magam, és a kedvem is hagyott kívánnivalót maga után. Előzőleg otthon már megittam két üveg sört, miközben összecsomagoltam a holmimat. Elmentem a barátaimmal egy sörözőbe, körülbelül este tízig beszélgettünk, azután hazamentem. Reggel hétre kellett a sportcsarnokhoz menni, az volt a kijelölt gyülekezési hely. A bejáratnál igazítottak el minket, hogy merre kell menni. Feltereltek minket az emeletre, ahol letettük a csomagunkat, és leültünk egy teremben. Szerencsére itt lehetett dohányozni. Rágyújtottunk.

Belépett egy tiszt, és ránk szólt: – Nyomják el a cigarettát!

– Orvosi vizsgálat következik. Belépett egy orvos, és egy felcser. Az orvos őrnagyi rangban szolgált, a felcser törzsőrmester volt. –Vetkőzzenek le – parancsolta az orvos.

–Nyújtsák ki mindkét kezüket!

Így álltunk ott, meztelenül, kinyújtott karokkal, amíg azt nem mondták, hogy felöltözhetünk.

A kiképzés hosszú volt, és fárasztó. Reggel fél hatkor keltünk, utána reggeli torna, reggeli,

és kezdődött a kiképzés: menetgyakorlat, alaki kiképzés, lögyakorlat. A bakancs feltörte a

lábam, gyengélkedőre kerültem, magas lázzal. De a katonai eskü előtt egy héttel azért kiengedtek, hogy „fel tudjak készülni”.

A harminc napos alapkiképzés után, először hagyhattuk el a lak-tanya területét. Kicsit megszédültem a friss, őszi levegőn, amikor kiléptem a kapun.

Gáriel az asztalomnál ült, és írt. A külső szemlélő számára úgy tűnt, mintha én ülnék ott, de valójában Gáriel volt, mert én közben valahol messze, nagyon messze voltam onnan. Gáriel úgy érezte, mintha az utóbbi húsz év kiesett volna az életéből. Szinte semmire nem tudott visszaemlékezni, vagy ha igen, akkor egyszerre rohanták meg az emlékek.

Mintha állandó időtlenségben élne, folyamatos lebegésben. Mi-kor is érezte utoljára, hogy él?

Bizonytalan körvonalakkal, szétfolyóan lebegtek a dolgok. Mint-ha vízbe merült volna,

mintha zöld vízben lebegne, úszna. Az utóbbi húsz évet mintha végig álomban töltötte volna, mély álomban, pedig mindvégig a fel-ébredésre törekedett, semmi más célja nem volt, végig ez lebegett előtte. A Felébredés. Lehet, hogy ez már az? Nem, még nem lehet. Igaz, az utóbbi időben furcsa álmai voltak. És különösen történtek meg a dolgok. Most is, amikor Gáriel hirtelen abbahagyta az írást, lehuntya a szemét, és kőmerev arccal, mozdulatlanul ült tovább, a helyettes lélek, amely eddig irányította a testét, visszahúzódott, és átadta a helyét nekem. Ahogy elhelyezkedtem megint Gáriel testé-ben, lassan kinyitotta a szemét.

Az ő szemével láttam, hogy egy A/4-es papírlap van előtte az asz-talon. Ez volt ráírva:

„Az aranykor az emberben van, és én benne vagyok az emberben, ezért nem mondhatod, hogy az aranykor nincsen meg énbennem.”

Időnként teljesen azonosultam a testtel, amelyben laktam, Gábrriel testével, holott tudtam, hogy nem vagyok azonos vele.

Vizes ruhákkal álmodtam. Úgy lógtak a szárítón, mintha éppen akkor kerültek volna ki a mosógépből. Tisztán látszottak a gyűrődések az anyagon. Egy reggel arra ébredtem, hogy az a titokzatos, és meghatározatlan valami, amit sorsnak, végzetnek, világszellemnek, vagy éppen Istennek szokás nevezni, felmondta a velem kötött szerződését. Nem én mondtam fel egyoldalúan - hogy érhető legyen – hanem Ő.

A sors, vagy nevezzük bárminek, mindent megtagadott tőlem. „Se család, se gyerekek, se autó.”

Minden nap, tizennégy óra húsz perckor, eszembe jut az anyám. Nem mintha máskor nem jutna eszembe, tulajdonképpen folyamatosan és állandóan gondolok rá. Nincs a napnak olyan perce, olyan pillanata, (talán, csak amikor alszom - de ebben nem vagyok biztos). De létezik a napnak egy olyan szaka, nevezetesen dél után kettő óra húsz perc, amely csak az övé.

Ma az elhagyott lakásról álmodtam. Mintha egy másik életben történne, ahogy a reggeli nap előbukkan a szemközti ház mögül, és sugarai elkezdik lassan pásztázni a szobát. Az itt hagyott bútorok, a kikapcsolt tévé, a néhány megmaradt szobanövény. Aztán rájövök, a születésnapja van ma.

Bekapcsolom a rádiót, valami jazzes zene szól, emelkednek, és süllyednek a hangok. Nem tudom, hogy én kapcsoltam be, vagy Gábrriel. Vagy mindketten. Gábrriel a magasságba tér vissza innen, és remélem, hogy én sem maradok a Föld körében, ha eljön az ideje.

Gábrriellel hasonlítunk egymásra, de azonosak mégsem vagyunk. Most leül az asztalhoz. A régi fényképeket nézi a falon. Az ő szemével látok. Nem mondtam még, hogy kicsoda ő?

Mintha egy fantomot üldöznék egész életemben, akit nem érhetek el soha.

Akár a szentképek, nagyanyám házában, arany keretben, a falon.

A lakás

1994 júliusában, a Shoemaker-Levy üstökös több darabra szakadt, majd becsapódott a Jupiterbe. Ez az esemény - Borgest idézve - csak a kezdete volt egy végtelen változás-sorozatnak. De igazából nem is a kezdete, hanem a folytatása. Annak az évnek a januárjában

halt meg apám. Az üstökös sorsáról készült animációs filmet a tévében néztem. Akkoriban jött meg az értesítés, hogy felvettek a főiskolára. De igazából nem is erről akartam beszélni.

Ha új lakó költözik egy lakásba, mindent átalakíthat a maga kedvére, teljesen felújíthatja a lakást, de a falak általában akkor is maradnak. Így van ez az emberi testtel is, ha még életében új lélek költözik belé. A baj csak akkor van, amikor a régi lakó is bent marad.

Emlékszem, talán tíz vagy tizenkét éves lehettem, amikor felbolydult az egész tiszti lakótelep. Minden postaládába bedobtak egy szórólapot. Ez akkoriban még nem volt szokás. A jó minőségű papírra nyomott, színes lapokon egy kérdés állt: „Ki volt előbb?” - aztán kiszálltak a katonai elhárítás emberei, és begyűjtötték az egészet.

Ha vissza tudnám pergetni az elmúlt öt évet, minden pillanatával, talán minden más lenne.

Például, még élne anyám. Szerény vagyok, nem húsz évet kérek, vagy huszonötöt, csak ötöt. Talán Isten megadja a lehetőséget nekem, ahogy már annyi embernek megadta.

Öt évvel ezelőtt, egy vírus megtámadta a lelkem. De annak már vége van, köddé vált. Már mint a vírusnak. Most már másokat fertőz.

Az ember kitakarítja a lakást, kiszellőztet, kinyitja a víz, és gázcsapot, felkapcsolja a villanyt. Ahogy a testtel is ezt teszi, ha új lakó költözik belé. A régi megy, az új marad.

Megyek a rántott hús illatú vasárnapban, nemsokára dél lesz.
A megszokott útvonalon, a parkon át. De ebéd helyett, csak az
üres konyha illata vár.
Borges azt írja az Alefben: „A Világegyetem változhat, de én
nem-gondoltam mélabús hiúsággal.”
Azt hiszem, én már nem gondolok semmit sem.

